

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I	<i>Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing</i>	
★	Richtlijn 94/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 tot veertiende wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten	1
★	Richtlijn 94/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende verpakking en verpakkingsafval	10
★	Richtlijn 94/63/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende de beheersing van de uitstoot van vluchtige organische stoffen (VOS) als gevolg van de opslag van benzine en de distributie van benzine vanaf terminals naar benzinestations	24
★	Richtlijn 94/67/EG van de Raad van 16 december 1994 betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen	34
★	Richtlijn 94/74/EG van de Raad van 22 december 1994 tot wijziging van Richtlijn 92/12/EEG betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, Richtlijn 92/81/EEG betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën en Richtlijn 92/82/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven voor minerale oliën	46
★	Richtlijn 94/75/EG van de Raad van 22 december 1994 tot wijziging van Richtlijn 94/4/EG en houdende tijdelijke afwijkende maatregelen voor Oostenrijk en Duitsland	52
★	Richtlijn 94/76/EG van de Raad van 22 december 1994 tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG door de invoering van overgangsmaatregelen op BTW-gebied, in verband met de uitbreiding van de Europese Unie op 1 januari 1995	53

Bericht voor de Zweedse en Finse lezers (zie bladzijde 3 van de omslag)

I

(Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing)

RICHTLIJN 94/60/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

van 20 december 1994

tot veertiende wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Overeenkomstig de procedure van artikel 189 B van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende dat de maatregelen moeten worden vastgesteld die ertoe zijn bestemd de interne markt tot stand te brengen; dat de interne markt een ruimte zonder binnengrenzen omvat, waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd;

Overwegende dat de werkzaamheden betreffende de interne markt mede zouden moeten leiden tot een verbetering van de kwaliteit van het bestaan en van de bescherming van de gezondheid en veiligheid van de consument; dat de bij deze richtlijn vast te stellen maatregelen aansluiten bij de Resolutie van de Raad van 9 november 1989 betreffende toekomstige prioriteiten voor de stimulering van het beleid inzake consumentenbescherming ⁽⁴⁾;

Overwegende dat de Raad en de Vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, hun goedkeuring hebben gehecht aan Besluit

90/238/Euratom, EGKS, EEG ⁽⁵⁾ betreffende een actieplan 1990-1994 in het kader van het programma „Europa tegen kanker”;

Overwegende dat de stoffen die in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG ⁽⁶⁾ zijn opgenomen en die als „kankerverwekkende stoffen van de categorie 1 of 2” zijn ingedeeld, kanker kunnen veroorzaken; dat deze stoffen en de preparaten die deze bevatten, met het oog op een betere bescherming van de gezondheid niet in de handel dienen te worden gebracht voor gebruik door het grote publiek;

Overwegende dat de stoffen die in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG zijn opgenomen en die als „mutagene stoffen van de categorie 1 of 2” zijn ingedeeld, erfelijke genetische schade kunnen veroorzaken; dat deze stoffen en de preparaten die deze bevatten, met het oog op een betere bescherming van de gezondheid niet in de handel dienen te worden gebracht voor gebruik door het grote publiek;

Overwegende dat de stoffen die in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG zijn opgenomen en die als „voor de voortplanting vergiftige stoffen van categorie 1 of 2” zijn ingedeeld, geboortefwijkingen kunnen veroorzaken; dat deze stoffen en de preparaten die deze bevatten, met het oog op een betere bescherming van de gezondheid niet in de handel dienen te worden gebracht voor gebruik door het grote publiek;

Overwegende dat dergelijke stoffen om redenen van transparantie en duidelijkheid volgens een erkende nomenclatuur moeten worden vermeld, bij voorkeur die van de IUPAC (International Union of Pure and Applied Chemistry); dat bijlage I van Richtlijn 67/548/EEG (lijst van gevaarlijke stoffen) op gezette tijden wordt bijgewerkt door aanpassing aan de technische vooruitgang;

⁽¹⁾ PB nr. C 157 van 24. 6. 1992, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 332 van 16. 12. 1992, blz. 8.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 19 januari 1994 (PB nr. C 44 van 14. 2. 1994, blz. 2). Gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 16 juni 1994 (PB nr. C 244 van 31. 8. 1994, blz. 1) en besluit van het Europees Parlement van 26 oktober 1994 (PB nr. C 323 van 21. 11. 1994).

⁽⁴⁾ PB nr. C 294 van 23. 11. 1989, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 137 van 30. 5. 1990, blz. 31.

⁽⁶⁾ PB nr. L 196 van 16. 8. 1967, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/632/EEG van de Commissie (PB nr. L 338 van 10. 12. 1991, blz. 23).

dat de Commissie uiterlijk zes maanden na de bekendmaking van zo'n aanpassing aan de technische vooruitgang in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel moet indienen voor een richtlijn houdende opnemings van nieuwe stoffen, in te delen als kankerverwekkende stoffen van categorie 1 of 2, mutagene stoffen van categorie 1 of 2 of voor de voortplanting vergiftige stoffen van categorie 1 of 2, teneinde de onderhavige richtlijn bij te werken;

Overwegende dat in dat voorstel rekening dient te worden gehouden met de voordelen en gevaren van die stoffen, alsmede met de communautaire wettelijke voorschriften op het gebied van risicoanalyses;

Overwegende dat in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG specifieke concentratiegrenzen voor deze stoffen zijn vastgesteld en dat waar dergelijke grenswaarden ontbreken bijlage I, tabel VI, bij Richtlijn 88/379/EEG ⁽¹⁾ algemene concentratiegrenzen geeft voor preparaten die deze stoffen bevatten;

Overwegende dat creosoot, zoals gedefinieerd in de bijlage bij deze richtlijn, schadelijk voor de gezondheid kan zijn vanwege het gehalte aan stoffen waarvan bekend is dat zij kankerverwekkend zijn; dat het gebruik van creosoot voor de behandeling van hout en het in de handel brengen en het gebruik van met creosoot behandeld hout daarom dienen te worden beperkt;

Overwegende dat sommige bestanddelen van creosoot slecht afbreekbaar zijn en negatieve effecten op organismen in het milieu hebben; dat deze bestanddelen ten gevolge van het gebruik van behandeld hout in het milieu terecht kunnen komen;

Overwegende dat sommige gechloreerde oplosmiddelen een gevaar voor de gezondheid vormen en daarom voor het grote publiek niet als stof of preparaat in de handel verkrijgbaar dienen te zijn;

Overwegende dat bij de in deze richtlijn vastgestelde beperkingen van het gebruik van creosoot voor de behandeling van hout, het in de handel brengen en het gebruik van met creosoot behandeld hout en het in de handel brengen en het gebruik van gechloreerde oplosmiddelen is uitgegaan van de huidige stand van kennis en techniek op het gebied van veiligere alternatieven;

Overwegende dat de beperkingen die bepaalde Lid-Staten reeds aan het gebruik of aan het in de handel brengen van bovengenoemde stoffen of van de preparaten die deze bevatten hebben gesteld, rechtstreekse gevolgen hebben

voor de totstandkoming en de werking van de interne markt; dat een onderlinge aanpassing van de wettelijke bepalingen van de Lid-Staten op dit gebied daarom noodzakelijk is en dat bijlage I bij Richtlijn 76/769/EEG ⁽²⁾ derhalve dient te worden gewijzigd;

Overwegende dat deze richtlijn de communautaire wetgeving waarin minimumvoorschriften voor de bescherming van werknemers worden vastgelegd, vervat in Richtlijn 89/391/EEG ⁽³⁾ en de daarop gebaseerde specifieke richtlijnen, met name Richtlijn 90/394/EEG ⁽⁴⁾, onverlet laat,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Bijlage I bij Richtlijn 76/769/EEG wordt gewijzigd overeenkomstig de bijlagen bij de onderhavige richtlijn.

Artikel 2

1. De Lid-Staten dragen zorg voor aanneming en bekendmaking van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om uiterlijk één jaar na de aanneming van deze richtlijn aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Zij passen deze bepalingen toe met ingang van 20 juni 1995.

2. Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 3

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 20 december 1994.

Voor het Europees Parlement

De Voorzitter

K. HÄNSCH

Voor de Raad

De Voorzitter

K. KINKEL

⁽¹⁾ PB nr. L 187 van 16. 7. 1988, blz. 14. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 93/18/EEG van de Commissie (PB nr. L 104 van 29. 4. 1993, blz. 46).

⁽²⁾ PB nr. L 262 van 27. 9. 1976, blz. 201. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/659/EEG van de Commissie (PB nr. L 363 van 31. 12. 1991, blz. 36).

⁽³⁾ PB nr. L 183 van 29. 6. 1989, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 196 van 26. 7. 1990, blz. 1.

BIJLAGE

Aan bijlage I van Richtlijn 76/769/EEG worden de volgende punten toegevoegd:

Benaming van de stof, de groep van stoffen of het preparaat	Beperkingsvoorwaarden
<p>29. Stoffen van bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG die zijn ingedeeld als „kankerverwekkende stof van categorie 1 of kankerverwekkende stof van categorie 2” en die ten minste als „giftig (T)” zijn gekenmerkt met waarschuwingzin R 45: „Kan kanker veroorzaken”, of met waarschuwingzin R 49: „Kan kanker veroorzaken bij inademing”, met de volgende vermeldingen:</p> <p>Kankerverwekkende stof van categorie 1: zie lijst 1 in het aanhangsel.</p> <p>Kankerverwekkende stof van categorie 2: zie lijst 2 in het aanhangsel.</p>	<p>Mogen niet worden toegestaan in stoffen en preparaten die met het oog op verkoop aan het grote publiek in de handel worden gebracht, in afzonderlijke concentraties gelijk aan of groter dan:</p> <ul style="list-style-type: none"> — hetzij de in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG vastgestelde concentratiegrens, — hetzij de in punt 6, tabel VI, van bijlage I, bij Richtlijn 88/379/EEG vastgestelde concentratiegrens, indien in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG geen concentratiegrens staat. <p>Onverminderd de toepassing van andere communautaire voorschriften inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen en preparaten, dient op de verpakking van dergelijke stoffen en preparaten op leesbare en onuitwisbare wijze de volgende vermelding te worden aangebracht: „Uitsluitend bestemd voor gebruik door professionele gebruikers. Opgelet — Blootstelling vermijden — Vóór gebruik speciale aanwijzingen raadplegen”.</p> <p>In afwijking hiervan geldt deze bepaling niet voor:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) geneesmiddelen voor menselijk of diergeneeskundig gebruik in de zin van Richtlijn 65/65/EEG ⁽¹⁾; b) cosmetische produkten in de zin van Richtlijn 76/768/EEG ⁽²⁾; c) brandstoffen als bedoeld in Richtlijn 85/210/EEG ⁽³⁾: <ul style="list-style-type: none"> — derivaten van minerale oliën, bestemd voor gebruik als brandstof in mobiele of vaste verbrandingsinstallaties; — brandstoffen die in een gesloten systeem worden verkocht (bij voorbeeld flessen vloeibaar gas); d) andere stoffen en preparaten die zijn opgenomen in bijlage I bij deze richtlijn, in andere rubrieken dan 30 en 31, e) kleurstoffen voor kunstenaars die onder Richtlijn 88/379/EEG ⁽⁴⁾ vallen.
<p>30. Stoffen van bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG die zijn ingedeeld als „mutagene stof van categorie 1 of mutagene stof van categorie 2” en zijn gekenmerkt met waarschuwingzin</p>	<p>Mogen niet worden toegestaan in stoffen en preparaten die met het oog op verkoop aan het grote publiek in de handel worden gebracht, in afzonderlijke concentraties gelijk aan of groter dan:</p>

⁽¹⁾ PB nr. 22 van 9. 2. 1965, blz. 369/65. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 93/39/EEG (PB nr. L 214 van 24. 8. 1993, blz. 22).

⁽²⁾ PB nr. L 262 van 27. 9. 1976, blz. 169. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 93/35/EEG (PB nr. L 151 van 23. 6. 1993, blz. 32).

⁽³⁾ PB nr. L 96 van 3. 4. 1985, blz. 25.

⁽⁴⁾ PB nr. L 187 van 16. 7. 1988, blz. 14.

R 46: „Kan erfelijke genetische schade veroorzaken”, met de volgende vermeldingen:

Mutagene stof van categorie 1: zie lijst 3 in het aanhangsel.

Mutagene stof van categorie 2: zie lijst 4 in het aanhangsel.

— hetzij de in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG vastgestelde concentratiegrens,

— hetzij de in punt 6, tabel VI, van bijlage I, bij Richtlijn 88/379/EEG vastgestelde concentratiegrens, indien in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG geen concentratiegrens staat.

Onverminderd de toepassing van andere communautaire voorschriften inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen en preparaten, dient op de verpakking van dergelijke stoffen en preparaten op leesbare en onuitwisbare wijze de volgende vermelding te worden aangebracht: „Uitsluitend bestemd voor gebruik door professionele gebruikers. Opgelet — Blootstelling vermijden — Vóór gebruik speciale aanwijzingen raadplegen”.

In afwijking hiervan geldt deze bepaling niet voor:

- a) geneesmiddelen voor menselijk of diergeneeskundig gebruik in de zin van Richtlijn 65/65/EEG;
- b) cosmetische producten in de zin van Richtlijn 76/768/EEG;
- c) brandstoffen als bedoeld in Richtlijn 85/210/EEG:
 - derivaten van minerale oliën, bestemd voor gebruik als brandstof in mobiele of vaste verbrandingsinstallaties;
 - brandstoffen die in een gesloten systeem worden verkocht (bij voorbeeld flessen vloeibaar gas);
- d) andere stoffen en preparaten die zijn opgenomen in bijlage I bij deze richtlijn, in andere rubrieken dan 29 en 31,
- e) kleurstoffen voor kunstenaars die onder Richtlijn 88/379/EEG vallen.

31. Stoffen van bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG die zijn ingedeeld als „voor de voortplanting giftige stoffen van categorie 1 of voor de voortplanting giftige stoffen van categorie 2” en die gekenmerkt zijn met waarschuwingzin R 60: „Kan de vruchtbaarheid schaden” en/of R 61: „Kan het ongeboren kind schaden”, met de volgende vermeldingen:

Voor de voortplanting vergiftige stoffen van categorie 1: zie lijst 5 in het aanhangsel.

Voor de voortplanting vergiftige stoffen van categorie 2: zie lijst 6 in het aanhangsel.

Mogen niet worden toegestaan in stoffen en preparaten die met het oog op verkoop aan het grote publiek in de handel worden gebracht, in afzonderlijke concentraties gelijk aan of groter dan:

— hetzij de in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG vastgestelde concentratiegrens,

— hetzij de in punt 6, tabel VI, van bijlage I bij Richtlijn 88/379/EEG vastgestelde concentratiegrens, indien in bijlage I bij Richtlijn 67/548/EEG geen concentratiegrens staat.

Onverminderd de toepassing van andere communautaire voorschriften inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen en preparaten, dient op de verpakking van dergelijke stoffen en preparaten op leesbare en onuitwisbare wijze de volgende vermelding te worden aangebracht: „Uitsluitend bestemd voor gebruik door professionele gebruikers. Opgelet — Blootstelling vermijden — Vóór gebruik speciale aanwijzingen raadplegen.”

In afwijking hiervan geldt deze bepaling niet voor:

- a) geneesmiddelen voor menselijk of diergeneeskundig gebruik in de zin van Richtlijn 65/65/EEG;

- b) cosmetische producten in de zin van Richtlijn 76/768/EEG;
- c) brandstoffen als bedoeld in Richtlijn 85/210/EEG:
- derivaten van minerale oliën bestemd voor gebruik als brandstof in mobiele of vaste verbrandingsinstallaties;
 - brandstoffen die in een gesloten systeem worden verkocht (bij voorbeeld flessen vloeibaar gas);
- d) andere stoffen en preparaten die zijn opgenomen in bijlage I bij deze richtlijn, in andere rubrieken dan 29 en 30;
- e) kleurstoffen voor kunstenaars die onder Richtlijn 88/379/EEG vallen.
32. Stoffen en preparaten die een of meer van de volgende stoffen bevatten:
- a) creosoot EINECS nr. 232-287-5 CAS nr. 8001-58-9
 - b) creosootolie EINECS nr. 263-047-8 CAS nr. 61789-28-4
 - c) destillaten (koolteer), naftaleenoliën EINECS nr. 283-484-8 CAS nr. 84650-04-4
 - d) creosootolie, acenafteenfractie EINECS nr. 292-605-3 CAS nr. 90640-84-9
 - e) destillaten (koolteer), bovenste EINECS nr. 266-026-1 CAS nr. 65996-91-0
 - f) antraceenolie EINECS nr. 292-602-7 CAS nr. 90640-80-5
 - g) teerzuren, kool, ruw EINECS nr. 266-019-3 CAS nr. 65996-85-2
 - h) creosoot, hout EINECS nr. 232-419-1 CAS nr. 8021-39-4
 - j) extractieresiduen (kool), lage-temperatuurkoolteerolie alkalische EINECS nr. 310-191-5 CAS nr. 122384-78-5
- 32.1. Mogen niet worden gebruikt voor de behandeling van hout, indien zij
- a) benz-a-pyreen in een concentratie van meer dan 0,005 % in massa of
 - b) met water extraheerbare fenolen in een concentratie van meer dan 3 % in massa of a) én b) bevatten.
- Evenmin mag met deze stoffen of preparaten behandeld hout in de handel worden gebracht.
- In afwijking hiervan:
- i) mogen de genoemde stoffen en preparaten worden gebruikt voor de behandeling van hout in industriële installaties, indien zij
 - a) benz-a-pyreen in een concentratie van minder dan 0,05 % in massa en
 - b) met water extraheerbare fenolen in een concentratie van minder dan 3 % in massa bevatten.
- Dergelijke stoffen en preparaten
- mogen uitsluitend in verpakkingen van 200 liter of meer in de handel worden gebracht
 - mogen niet aan het grote publiek worden verkocht.
- Onverminderd de toepassing van andere communautaire voorschriften inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen en preparaten, dient op de verpakking van dergelijke stoffen en preparaten op leesbare en onuitwisbare wijze de volgende vermelding te worden aangebracht: „Uitsluitend bestemd voor gebruik in industriële installaties”;
- ii) mag hout dat overeenkomstig punt i) is behandeld en dat voor de eerste keer in de handel wordt gebracht, uitsluitend door professionele gebruikers en in industriële toepassingen worden gebruikt, bij voorbeeld voor spoorwegen, bij de transmissie van elektriciteit en telecommunicatie voor omheiningen en in haveninstallaties in waterwegen.
- Dergelijk hout mag echter niet worden gebruikt:

- binnen gebouwen, al dan niet voor decoratieve doeleinden, ongeacht de bestemming ervan (wonen, werken, ontspanning);
 - voor de vervaardiging en hernieuwde behandeling van kweekbakken of voor de vervaardiging en hernieuwde behandeling van verpakkingen die in aanraking kunnen komen met, of andere materialen die verontreiniging kunnen veroorzaken van voor menselijke en/of dierlijke voeding bestemde onbewerkte produkten, tussenprodukten en/of eindprodukten;
 - op speelplaatsen en op andere openbare plaatsen voor vrijetijdsbesteding buitenshuis of in andere situaties waarin het risico bestaat dat dit hout met de huid in aanraking komt;
- iii) mag eerder behandeld hout als tweedehandsprodukt in de handel worden gebracht. Dergelijk hout mag echter niet worden gebruikt:
- binnen gebouwen, al dan niet voor decoratieve doeleinden, ongeacht de bestemming ervan (wonen, werken, ontspanning);
 - voor de vervaardiging en hernieuwde behandeling van kweekbakken of voor de vervaardiging en hernieuwde behandeling van verpakkingen die in aanraking kunnen komen met, of andere materialen die verontreiniging kunnen veroorzaken van voor menselijke en/of dierlijke voeding bestemde onbewerkte produkten, tussenprodukten en/of eindprodukten;
 - op speelplaatsen en op andere openbare plaatsen voor vrijetijdsbesteding buitenshuis.
33. chloroform CAS nr. 67-66-3
34. tetrachloorkoolstof CAS nr. 56-23-5
35. 1,1,2-trichloorethaan CAS nr. 79-00-5
36. 1,1,2,2-tetrachloorethaan CAS nr. 79-34-5
37. 1,1,1,2-tetrachloorethaan CAS nr. 630-20-6
38. pentachloorethaan CAS nr. 76-01-7
39. 1,1-dichlooretheen CAS nr. 75-35-4
40. 1,1,1-trichloorethaan CAS nr. 71-55-6

Mogen niet worden gebruikt in concentraties van 0,1 % in massa of meer in stoffen en preparaten die voor verkoop aan het grote publiek in de handel worden gebracht.

Onverminderd de toepassing van andere communautaire voorschriften inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen en preparaten, dient op de verpakking van dergelijke stoffen en preparaten die deze in concentraties van 0,1 % in massa of meer bevatten, op leesbare en onuitwisbare wijze de volgende vermelding te worden aangebracht: „Uitsluitend bestemd voor gebruik door professionele gebruikers”.

In afwijking hiervan geldt dit voorschrift niet voor:

- a) geneesmiddelen voor menselijk of diergeneeskundig gebruik in de zin van Richtlijn 65/65/EEG, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/381/EEG;
- b) cosmetische produkten, in de zin van Richtlijn 76/768/EEG, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/679/EEG.

AANHANGSEL

Punt 29 — Kankerverwekkende stoffen

Lijst 1, categorie 1

2-naftylamine	CAS nr. 91-59-8
4-aminobifenyl	CAS nr. 92-67-1
benzidine; 4,4'-diaminobifenyl	CAS nr. 92-87-5
chromtrioxide	CAS nr. 1333-83-0
arsenzuur en zijn zouten	CAS nr. —
diarseenpentaoxide	CAS nr. 1303-28-2
diarseentrioxide, arseentrioxide	CAS nr. 1327-53-3
asbest	CAS nr. 132207-33-1
	132207-32-0
	12172-73-5
	77536-66-4
	77536-68-6
	77536-67-5
benzeen	CAS nr. 71-43-2
bis (chloormethyl)ether; dichloordimethylether	CAS nr. 542-88-1
chloormethylmethylether chloordimethylether	CAS nr. 107-30-2
dinikkeltrioxide	CAS nr. 1314-06-3
erioniet	CAS nr. 12510-42-8
nikkeldioxide	CAS nr. 12035-36-8
nikkelmonoxide	CAS nr. 1313-99-1
trinikkeldisulfide	CAS nr. 12035-72-2
nikkelsulfide	CAS nr. 16812-54-7
zouten van 2-naftylamine	CAS nr. —
zouten van 4-aminobifenyl	CAS nr. —
zouten van benzidine	CAS nr. —
vinylchloride; chloorethyleen	CAS nr. 75-01-4
zinkchromaat met inbegrip van zinkkaliumchromaat	CAS nr. —

Lijst 2, categorie 2

1-methyl-3-nitro-1-nitrosoguanidine	CAS nr. 70-25-7
1,2-dibroom-3-chloorpropaan	CAS nr. 96-12-8
1,2-dimethylhydrazine	CAS nr. 540-73-8
1,3-butadieen	CAS nr. 106-99-0
1,3-dichloor-2-propanol	CAS nr. 96-23-1
1,3-propaansultoon	CAS nr. 1120-71-4
3-propanolide; 1,3-propiolacton	CAS nr. 57-57-8
1,4-dichloorbut-2-een	CAS nr. 764-41-0
2-nitronaftaleen	CAS nr. 581-89-5
2-nitropropaan	CAS nr. 79-46-9
2,2'-dichloor-4,4'-methyleendianiline; 4,4'-methyleenbis(2-chlooraniline)	CAS nr. 101-14-4
2,2'-(nitrosoimino)bisethanol	CAS nr. 1116-54-7
3,3'-dichloorbenzidine	CAS nr. 91-94-1
3,3'-dimethoxybenzidine; o-dianisidine	CAS nr. 119-90-4
3,3'-dimethylbenzidine; o-tolidine	CAS nr. 119-93-7
4-aminoazobenzeen	CAS nr. 60-09-3
4-amino-3-fluorfenol	CAS nr. 399-95-1
4-methyl-m-fenyldiamine	CAS nr. 95-80-7
4-nitrobifenyl	CAS nr. 92-93-3
4,4'-methyleendi-o-toluïdine	CAS nr. 838-88-0
4,4'-diaminodifenylnmethaan	CAS nr. 101-77-9
5-nitroacenafteen	CAS nr. 602-87-9
4-o-tolylazo-o-toluïdine; 4-amino-2',3-dimethylazobenzeen; fast garnet GBC base; AAT	CAS nr. 97-56-3
dinatrium-{{5[(4'-((2,6-dihydroxy-3-((2-hydroxy-5- sulfofenyl)azo)fenyl)azo)(1,1'-bifenyl)-4-yl)azo]salicylato (4-))cupraat(2-)	CAS nr. 16071-86-6
cadmiumoxide	CAS nr. 1306-19-0
extracten (aardolie), zwaar nafteenhoudend destillaat-solvent	CAS nr. 64742-11-6
extracten (aardolie), zwaar parafinehoudend destillaat-solvent	CAS nr. 64742-04-7
extracten (aardolie), licht nafteenhoudend destillaat-solvent	CAS nr. 64742-03-6

extracten (aardolie), licht parafinehoudend destillaat-solvent	CAS nr. 64742-05-8
extracten (aardolie), lichte vacuümgasoliesolvent	CAS nr. 91995-78-7
koolwaterstoffen, C26-55-, rijk aan aromaten	CAS nr. 97722-04-8
N,N-dimethylhydrazine	CAS nr. 57-14-7
acrylamide	CAS nr. 79-06-1
acrylnitril	CAS nr. 107-13-1
α,α,α -trichloortolueen	CAS nr. 98-07-7
benzo[a]antracene	CAS nr. 56-55-3
benzo[a]pyreen; benzo[d,e,f]chryseen	CAS nr. 50-32-8
benzo[b]fluorantheen; benzo[e]acefenantryleen	CAS nr. 205-99-2
benzo[j]fluorantheen	CAS nr. 205-82-3
benzo[k]fluorantheen	CAS nr. 207-08-9
beryllium	CAS nr. 7440-41-7
berylliumverbindingen met uitzondering van beryllium-aluminiumsilicaat	CAS nr. —
cadmiumchloride	CAS nr. 10108-64-2
cadmiumsulfaat	CAS nr. 10124-36-4
cadmiumchromaat	CAS nr. 13765-19-0
captafol (ISO); 1,2,3,6-tetrahydro-N-(1,1,2,2-tetrachloorethylthio)ftaalimide	CAS nr. 2425-06-1
carbadox (INN); 2-(methoxycarbonylhydrazonomethyl)chinoxakine-1,4-dioxide; methyl-3-(chinoxaline-2-ylmethylene)carbazaat-1,4-dioxide	CAS nr. 6804-07-5
chrom(III)chromaat; chromichromaat; chrom(III)zout van chrom(VI)zuur	CAS nr. 24613-89-6
diazomethaan	CAS nr. 334-88-3
dibenzo[a,h]antracene	CAS nr. 53-70-3
diethylsulfaat	CAS nr. 64-67-5
dimethylsulfaat	CAS nr. 77-78-1
dimethylcarbamoylechloride	CAS nr. 79-44-7
dimethylnitrosamine; N-nitrosodimethylamine	CAS nr. 62-75-9
dimethylsulfamoylchloride	CAS nr. 13360-57-1
1-chloor-2,3-epoxypropaan; epichloorhydrine	CAS nr. 106-89-8
1,2-dichloorethaan; ethyleenchloride	CAS nr. 107-06-2
ethyleenoxide; oxirane	CAS nr. 75-21-8
ethyleenimine; aziridine	CAS nr. 151-56-4
hexachloorbenzeen	CAS nr. 118-74-1
hexamethylfosforzuurtriamide; hexamethylfosforamide	CAS nr. 680-31-9
hydrazine	CAS nr. 302-01-2
hydrazobenzeen	CAS nr. 122-66-7
methylacrylamidomethoxyacetaat (bevattende $\geq 0,1$ % acrylamide)	CAS nr. 77402-03-0
methyl-ONN-azoxymethylacetaat; methylazoxymethylacetaat	CAS nr. 592-62-1
nitrofeen (ISO); 2,4-dichloorfenyl-4-nitrofenylether	CAS nr. 1836-75-5
nitrosodipropylamine	CAS nr. 621-64-7
2-methoxy-aniline; o-anisidine	CAS nr. 90-04-0
kaliumbromaat	CAS nr. 7758-01-2
propyleenoxide; 1,2-epoxypropaan; methyloxiraan	CAS nr. 75-56-9
o-tolidine	CAS nr. 95-53-4
2-methylaziridine; propyleenimine	CAS nr. 75-55-8
zouten van 2,2'-dichloor-4,4'-methylene-dialine; zouten van 4,4'-methylenebis(2-chlooraniline)	CAS nr. —
zouten van 3,3'-dichloorbenzidine	CAS nr. —
zouten van 3,3'-dimethoxybenzidine; zouten van o-dianisidine	CAS nr. —
zouten van 3,3'-dimethylbenzidine; zouten van o-tolidine	CAS nr. —
strontiumchromaat	CAS nr. 7789-06-2
styreenoxide; (epoxyethyl)benzeen; fenyloxiraan	CAS nr. 96-09-3
sulfallaat (ISO); 2-chloorallyldiethyldithiocarbamaat	CAS nr. 95-06-7
thioacetamide	CAS nr. 62-55-5
uretaan (INN); ethylcarbamaat	CAS nr. 51-79-6

Punt 30 — Mutagene stoffen

Lijst 3, categorie 1

In deze categorie zijn geen stoffen ingedeeld.

Lijst 4, categorie 2

1,2-dibroom-3-chloorpropaan
acrylamide

CAS nr. 96-12-8
CAS nr. 79-06-1

benzo[a]pyreen; benzo[d,e,f]chryseen	CAS nr. 50-32-8
diëthylsulfaat	CAS nr. 64-67-5
ethyleenoxide; oxiran	CAS nr. 75-21-8
ethyleenimine, aziridine	CAS nr. 151-56-4
hexamethylfosforzuurtriamide; hexamethylfosforamide	CAS nr. 680-31-9
methylacrylamidomethoxyacetaat (bevattende $\geq 0,1$ % acrylamide)	CAS nr. 77402-03-0

Punt 31 — Voor de voorplanting vergiftige stoffen

Lijst 5, categorie 1

loodhexafluorsilicaat	CAS nr. 25808-74-6
loodacetaat, basisch	CAS nr. 1335-32-6
loodalkylen	CAS nr. —
loodazide	CAS nr. 13424-46-9
loodchromaat	CAS nr. 7758-97-6
loodverbindingen met uitzondering van de in deze bijlage met name genoemde	CAS nr. —
looddi(acetaat)	CAS nr. 301-04-2
loodtrinitroresocinaat	CAS nr. 15245-44-0
lood(II)methaansulfonaat	CAS nr. 17570-76-2
triloodbis(orthofosfaat)	CAS nr. 7446-27-7
warfarine; 4-hydroxy-3-(3-oxo-1-fenylbutyl)-cumarine	CAS nr. 81-81-2

Lijst 6, categorie 2

2-ethoxyethanol; glycolmono-ethylether; ethylglycol	CAS nr. 110-80-5
2-ethylhexyl-3,5-bis(1,1-dimethylethyl)-4-hydroxyfenylmethylthioacetaat	CAS nr. 80387-97-9
2-methoxyethanol; glycolmonomethylether; methylglycol	CAS nr. 109-86-4
benzo[a]pyreen; benzo[d,e,f]chryseen	CAS nr. 50-32-8
binapacryl (ISO); 2-sec-butyl-4,6-dinitrofenyl-3-methylcrotonaat	CAS nr. 485-31-4
N,N-dimethylformamide	CAS nr. 68-12-2
dinoseb; 6-(1-methylpropyl)-2,4-dinitrofenol	CAS nr. 88-85-7
dinoterb; 2-tert-butyl-4,6-dinitrofenol	CAS nr. 1420-07-1
ethyleenthioureum; imidazolidine-2-thion	CAS nr. 96-45-7
2-ethoxyethylacetaat; ethylglycolacetaat	CAS nr. 111-15-9
methyl-ONN-azoxymethylacetaat; methylazoxymethylacetaat	CAS nr. 592-62-1
glycolmonomethyletheracetaat; methylglycolacetaat	CAS nr. 110-49-6
nikkeltetracarbonyl	CAS nr. 13463-39-3
nitrofeen (ISO); 2,4-dichloorfenyl-4-nitrofenylether	CAS nr. 1836-75-5
zouten en esters van dinoseb, met uitzondering van de in dit aanhangsel met name genoemde	CAS nr. —
zouten en esters van dinoterb	CAS nr. —

RICHTLIJN 94/62/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

van 20 december 1994

betreffende verpakking en verpakkingsafval

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Overeenkomstig de procedure van artikel 189 B van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende dat het noodzakelijk is de verschillende nationale maatregelen betreffende het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval te harmoniseren, enerzijds om milieu-effecten daarvan te voorkomen of te verminderen zodat een hoog niveau van milieubescherming wordt bereikt en anderzijds om de werking van de interne markt te waarborgen en handelsbelemmeringen, concurrentievervalsingen en -beperkingen binnen de Gemeenschap te voorkomen;

Overwegende dat de vermindering van de totale hoeveelheid verpakkingsmateriaal de beste manier is om te voorkomen dat verpakkingsafval ontstaat;

Overwegende dat het in verband met de doelstellingen van deze richtlijn van belang is vast te houden aan het algemene beginsel dat in een Lid-Staat getroffen milieubeschermingsmaatregelen geen ongunstige invloed mogen hebben op het vermogen van andere Lid-Staten om de doelstellingen van de richtlijn te verwezenlijken;

Overwegende dat beperking van het afval een noodzakelijke voorwaarde is voor duurzame groei, die in het Verdrag betreffende de Europese Unie expliciet als doel wordt genoemd;

Overwegende dat deze richtlijn gericht moet zijn op alle soorten verpakkingen die op de markt komen en op al het verpakkingsafval; dat Richtlijn 85/339/EEG van de

Raad van 27 juni 1985 betreffende verpakkingen voor vloeibare levensmiddelen ⁽⁴⁾ daarom moet worden ingetrokken;

Overwegende dat verpakkingen echter een vitale sociale en economische functie hebben en dat de in deze richtlijn genoemde maatregelen daarom niet mogen afdoen aan andere kwaliteitseisen en vervoersvoorschriften inzake verpakkingen of verpakte goederen;

Overwegende dat het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval overeenkomstig de communautaire strategie voor het afvalbeheer, beschreven in de resolutie van de Raad van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid ⁽⁵⁾, en Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽⁶⁾, als eerste prioriteit de preventie van verpakkingsafval omvat en als verdere grondbeginselen het hergebruik van verpakkingen, de recycling en andere vormen van nuttige toepassing van verpakkingsafval, en daardoor de vermindering van de definitieve verwijdering van dergelijk afval;

Overwegende dat hergebruik en recycling gezien hun milieu-effect de voorkeur hebben, in afwachting van wetenschappelijke en technologische vooruitgang op het gebied van terugwinning en dat daartoe in de Lid-Staten systemen moeten worden opgezet die garanderen dat gebruikte verpakkingen en/of verpakkingsafval worden geretourneerd; dat zo spoedig mogelijk levenscyclusanalyses gemaakt dienen te worden om vast te stellen welk voor hergebruik, recycling en terugwinning geschikt verpakkingsmateriaal de voorkeur verdient;

Overwegende dat de preventie van verpakkingsafval moet worden nagestreefd met alle passende maatregelen, onder andere initiatieven in de Lid-Staten overeenkomstig de doelstellingen van deze richtlijn;

Overwegende dat de Lid-Staten in overeenstemming met het Verdrag, stimulansen kunnen geven voor systemen voor hergebruik van verpakkingen die, op milieuhygiënisch verantwoorde wijze kunnen worden hergebruikt, om profijt te trekken van de bijdrage die deze methode aan de milieubescherming levert;

Overwegende dat recycling uit milieuoogpunt een belangrijke plaats in de terugwinning moet innemen, vooral

⁽¹⁾ PB nr. C 263 van 12. 10. 1992, blz. 1, en PB nr. C 285 van 21. 10. 1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. C 129 van 10. 5. 1993, blz. 18.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 23 juni 1993 (PB nr. C 194 van 19. 7. 1993, blz. 177), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 4 maart 1994 (PB nr. C 137 van 19. 5. 1994, blz. 65) en besluit van het Europees Parlement van 4 mei 1994 (PB nr. C 205 van 25. 7. 1994, blz. 163), bevestigd op 2 december 1993 (PB nr. C 342 van 20. 12. 1993, blz. 15), gemeenschappelijk ontwerp van het Bemiddelingscomité van 8 november 1994.

⁽⁴⁾ PB nr. L 176 van 6. 7. 1985, blz. 18. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

⁽⁵⁾ PB nr. C 122 van 18. 5. 1990, blz. 2.

⁽⁶⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG (PB nr. L 78 van 26. 3. 1991, blz. 32).

om het energie- en grondstoffenverbruik te verminderen en de definitieve verwijdering van afvalstoffen terug te dringen;

Overwegende dat energiet terugwinning een doeltreffend middel is om verpakkingsafval terug te winnen;

Overwegende dat de in de Lid-Staten gehanteerde streefwaarden voor de terugwinning en recycling van verpakkingsafval binnen bepaalde grenzen moeten liggen om rekening te houden met de verschillende situaties in de Lid-Staten en om de vorming van handelsbelemmeringen en het ontstaan van concurrentievervalsingen te voorkomen;

Overwegende dat het nuttig is een tijdstip op middellange termijn vast te stellen voor het bereiken van de genoemde streefwaarden en een tijdstip op lange termijn voor streefwaarden die later moeten worden vastgesteld en die aanmerkelijk hoger moeten liggen, zodat er op middellange termijn resultaten kunnen worden bereikt en tevens aan het bedrijfsleven, de consumenten en de overheidsinstanties de nodige richtsnoeren voor de toekomst worden gegeven;

Overwegende dat het Europees Parlement en de Raad aan de hand van Commissieverslagen de in de Lid-Staten met de toepassing van deze streefwaarden opgedane praktische ervaring moeten onderzoeken alsmede de resultaten van wetenschappelijk onderzoek en evaluatietechnieken zoals milieubalansen;

Overwegende dat de Lid-Staten die programma's hebben of zullen vaststellen die verder reiken dan dergelijke streefwaarden, deze met het oog op een hoog milieubeschermingsniveau moeten kunnen voortzetten mits deze maatregelen de interne markt niet verstoren en andere Lid-Staten niet hinderen bij de naleving van deze richtlijn; dat de Commissie deze maatregelen na een passende toetsing moet bevestigen;

Overwegende dat aan enkele Lid-Staten, vanwege hun specifieke omstandigheden, kan worden toegestaan lagere streefwaarden aan te nemen, op voorwaarde dat zij binnen de standaardtermijn een minimumstreefwaarde voor terugwinning bereiken en vóór een latere termijn de standaardstreefwaarden;

Overwegende dat het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval vereist, dat in de Lid-Staten retour-, inzamelings- en terugwinningssystemen worden opgezet; dat dergelijke systemen open moeten staan voor deelneming van alle betrokken partijen en dusdanig dienen te zijn ontworpen dat discriminatie van ingevoerde producten en handelsbelemmeringen of concurrentievervalsingen worden voorkomen en een maximale opbrengst van terugbezorgd verpakkingsmateriaal en gerecycleerd verpakkingsafval kan worden gegarandeerd, overeenkomstig het Verdrag;

Overwegende dat het merken van verpakkingen op Gemeenschapsbasis nader onderzocht moet worden, doch dat daarover in de nabije toekomst door de Gemeenschap dient te worden beslist;

Overwegende dat het, teneinde het milieu-effect van verpakkingen en verpakkingsafval zo gering mogelijk te maken en handelsbelemmeringen en concurrentievervalsingen te voorkomen, tevens noodzakelijk is de essentiële eisen te bepalen voor de samenstelling en aard van verpakkingen die geschikt zijn voor hergebruik en terugwinning, met inbegrip van recycling;

Overwegende dat de aanwezigheid van schadelijke metalen en andere stoffen in verpakking gezien hun gevolgen voor het milieu beperkt moet worden (met name aangezien kan worden aangenomen dat deze stoffen eveneens aanwezig zijn in emissies of als wanneer verpakking wordt verbrand of in percolaat wanneer verpakking wordt gestort); dat het als eerste stap noodzakelijk is dat de toxiciteit van verpakkingsafval wordt verminderd door de toevoeging van schadelijke zware metalen aan verpakking te verhinderen of erop toe te zien dat deze stoffen niet in het milieu terecht komen, met passende vrijstellingen voor bijzondere gevallen die door de Commissie volgens een comitéprocedure worden bepaald;

Overwegende dat het aan de bron sorteren van verpakkingsafval in afzonderlijke bestanddelen van doorslaggevende betekenis is voor een hoog terugwinningspeil en ter voorkoming van gezondheids- en veiligheidsproblemen voor de personen, wier taak het is verpakkingsafval in te zamelen en te verwerken;

Overwegende dat de voorschriften voor de fabricage van verpakkingen niet van toepassing zijn op een verpakking die vóór de datum van aanneming van deze richtlijn voor een bepaald produkt wordt gebruikt; dat voorts een overgangperiode vereist is voor het in de handel brengen van verpakkingen;

Overwegende dat bij het vaststellen van de inwerkingtredingsdatum van de bepaling betreffende het in de handel brengen van verpakkingen die voldoen aan alle essentiële eisen rekening moet worden gehouden met het feit dat de bevoegde normalisatie-instelling doende is Europese normen op te stellen; dat evenwel de bepalingen aangaande de bewijsmiddelen van overeenstemming met nationale normen onmiddellijk van toepassing moeten zijn;

Overwegende dat de opstelling van Europese normen betreffende de essentiële eisen en andere daarmee verband houdende zaken bevorderd moet worden;

Overwegende dat de in deze richtlijn genoemde maatregelen inhouden dat er terugwinnings- en recyclingcapaciteiten alsmede afzetmogelijkheden voor gerecycleerd verpakkingsmateriaal worden ontwikkeld;

Overwegende dat de verwerking van gerecycleerd materiaal in verpakkingen niet in strijd mag zijn met de relevante bepalingen inzake hygiëne, gezondheid en veiligheid van de consument;

Overwegende dat er behoefte is aan gegevens uit de gehele Gemeenschap over de verpakkingen en verpakkingsafval, zodat beter kan worden nagegaan of de doelstellingen van deze richtlijn worden verwezenlijkt;

Overwegende dat het van essentieel belang is dat allen die bij productie, gebruik, invoer en distributie van verpakkingen en verpakte producten betrokken zijn er meer van doordrongen raken in welke mate verpakkingen afval worden, en dat zij volgens het beginsel dat de vervuiler betaalt de verantwoordelijkheid voor dergelijk afval aanvaarden; dat voor de ontwikkeling en uitvoering van de in deze richtlijn genoemde maatregelen nauwe samenwerking tussen alle betrokkenen in een geest van gezamenlijke verantwoordelijkheid is vereist;

Overwegende dat consumenten een belangrijke rol spelen bij het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval en derhalve goed moeten worden voorgelicht, zodat zij hun gedrag en houding kunnen aanpassen;

Overwegende dat de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van deze richtlijn zal worden bevorderd wanneer de afvalbeheersplannen voorgeschreven in Richtlijn 75/442/EEG, worden opgenomen in een speciaal hoofdstuk over het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval;

Overwegende dat het voor de Europese Gemeenschap en de Lid-Staten nodig kan zijn overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag economische instrumenten te gebruiken om het verwezenlijken van de doelstellingen van deze richtlijn te vergemakkelijken zonder dat daardoor nieuwe vormen van protectionisme ontstaan;

Overwegende dat de Lid-Staten onverminderd de bepalingen van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad van 28 maart 1983 inzake een kennisgevingsprocedure op het gebied van technische normen en voorschriften ⁽¹⁾, de ontwerpen voor de maatregelen die zij voornemens zijn aan te nemen, eerst aan de Commissie moeten mededelen zodat zij aan de richtlijn kunnen worden getoetst;

Overwegende dat het verpakkingsidentificatiesysteem en de in een systeem van gegevensbestanden gebruikte formattering door de Commissie volgens een comitéprocedure aan de vooruitgang van wetenschap en techniek moeten worden aangepast;

Overwegende dat het mogelijk moet zijn bij eventuele problemen bij de uitvoering van deze richtlijn specifieke maatregelen te treffen en daarbij in voorkomend geval dezelfde comitéprocedure toe te passen,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Doelstellingen

1. Deze richtlijn heeft tot doel de nationale maatregelen betreffende het beheer van verpakking en verpakkingsafval te harmoniseren, enerzijds om elk effect daarvan op

het milieu van de Lid-Staten en derde landen te voorkomen of te beperken en aldus een hoog milieubeschermingsniveau te waarborgen, en anderzijds om de werking van de interne markt te garanderen en handelsbelemmeringen, concurrentievervalsing en concurrentiebeperking in de Gemeenschap te voorkomen.

2. Daartoe worden bij deze richtlijn maatregelen vastgesteld die op de eerste plaats gericht zijn op de preventie van verpakkingsafval en, als verdere fundamentele beginselen, op het hergebruik van verpakkingen en de recycling en terugwinning van verpakkingsafval, teneinde de definitieve verwijdering van dergelijk afval te verminderen.

Artikel 2

Werkingsfeer

1. Deze richtlijn geldt voor alle in de Gemeenschap in de handel gebrachte verpakkingen en alle verpakkingsafval, gebruikt of ontstaan op industrieel, commercieel, kantoor-, winkel-, diensten-, huishoudelijk of enig ander niveau, ongeacht het gebruikte materiaal.

2. Deze richtlijn is van toepassing onverminderd de bestaande kwaliteitseisen voor verpakkingen, zoals eisen op het gebied van de veiligheid, de bescherming van de gezondheid en de hygiëne van verpakte producten of de bestaande eisen inzake het vervoer en onverminderd de bepalingen van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen ⁽²⁾.

Artikel 3

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „verpakking”: alle producten, vervaardigd van materiaal van welke aard ook, die kunnen worden gebruikt voor het insluiten, beschermen, verladen, afleveren en aanbieden van goederen, van grondstoffen tot afgewerkte producten, over het gehele traject van producent tot gebruiker of consument. Ook wegwerpartikelen die voor dit doel worden gebruikt, worden als verpakkingsmateriaal beschouwd.

Verpakking omvat uitsluitend:

- a) verkoop- of primaire verpakking, dat wil zeggen verpakking die zo is ontworpen dat zij voor de eindgebruiker of consument op het verkooppunt een verkoopseenheid vormt;
- b) verzamel- of secundaire verpakking, dat wil zeggen verpakking die zo is ontworpen dat zij op het verkooppunt een verzameling van een aantal

⁽¹⁾ PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz. 8. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/400/EEG (PB nr. L 221 van 6. 8. 1992, blz. 55).

⁽²⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 20.

- verkoopenheden vormt, ongeacht of deze als dusdanig aan de eindgebruiker of consument wordt verkocht, dan wel alleen dient om de rekken op het verkooppunt bij te vullen; deze verpakking kan van het produkt worden verwijderd zonder dat dit de kenmerken ervan beïnvloedt;
- c) verzend- of tertiaire verpakking, dat wil zeggen verpakking die zo is ontworpen dat het verladen en het vervoer van een aantal verkoopenheden of verzamelvepakkingen wordt vergemakkelijkt om fysieke schade door verlading of transport te voorkomen. Weg-, spoor-, scheeps- of vliegtuigcontainers worden niet als verzendverpakking beschouwd;
2. „verpakkingsafval”: alle verpakking of verpakkingsmateriaal waarop de definitie van afvalstoffen in Richtlijn 75/442/EEG van toepassing is met uitzondering van produktiereststoffen;
3. „beheer van verpakkingsafval”: beheer van de afvalstoffen als gedefinieerd in Richtlijn 75/442/EEG;
4. „preventie”: vermindering van de hoeveelheid en de schadelijkheid voor het milieu van:
- materialen en stoffen gebruikt in verpakking en verpakkingsafval,
 - verpakking en verpakkingsafval op het niveau van het productieproces en in de fase van het in de handel brengen, de distributie, het gebruik en de verwijdering,
- in het bijzonder door de ontwikkeling van „schone” produkten en technologie;
5. „hergebruik”: iedere handeling waardoor verpakking, die is bestemd en ontworpen om binnen haar levensduur een minimumaantal omlopen te maken, opnieuw wordt gevuld of gebruikt voor hetzelfde doel als waarvoor zij is ontworpen, al dan niet met gebruikmaking van op de markt verkrijgbare produkten met behulp waarvan de verpakking bijgevuld kan worden; dergelijke hergebruikte verpakking wordt verpakkingsafval als het niet langer hergebruikt wordt;
6. „terugwinning”: alle in casu toepasselijke handelingen, bedoeld in bijlage II.B bij Richtlijn 75/442/EEG;
7. „recycling”: het in een productieproces opnieuw verwerken van afvalmaterialen voor het oorspronkelijke doel of voor andere doeleinden, met inbegrip van organische recycling maar uitgezonderd terugwinning van energie;
8. „terugwinning van energie”: het gebruik van brandbaar verpakkingsafval om energie op te wekken door directe verbranding met of zonder andere afvalstoffen, maar met terugwinning van de warmte;
9. „organische recyclage”: aërobe behandeling (compostering) of anaërobe behandeling (biomethaanvorming) via micro-organismen en onder gecontroleerde

omstandigheden van de biologisch afbreekbare bestanddelen van verpakkingsafval, waarbij gestabiliseerde organische reststoffen of methaan tot stand komen. Storten wordt niet als organische recyclage beschouwd;

10. „verwijdering”: elk van de handelingen, bedoeld in bijlage II.A bij Richtlijn 75/442/EEG;
11. „ondernemingen”, met betrekking tot verpakking: leveranciers van verpakkingsmaterialen en fabrikanten en verwerkers, vullers en gebruikers, importeurs, handelaren en distributeurs van verpakking, overheden en publiekrechtelijke organisaties;
12. „vrijwillige overeenkomst”: officiële overeenkomst welke wordt gesloten tussen de ter zake bevoegde overheidsinstantie van de Lid-Staat en de betrokken bedrijfstakken en open dient te staan voor alle partners die aan de voorwaarden van de overeenkomst wensen te voldoen teneinde de doelstellingen van onderhavige richtlijn na te streven.

Artikel 4

Preventie

1. De Lid-Staten zorgen ervoor dat er andere preventieve maatregelen ter voorkoming van het ontstaan van verpakkingsafval worden getroffen naast de preventieve maatregelen overeenkomstig artikel 9 betreffende essentiële eisen. Dergelijke andere maatregelen kunnen bestaan uit nationale programma's of soortgelijke acties, zo nodig in overleg met de ondernemingen, die zijn opgezet om de vele initiatieven op het gebied van preventie in de Lid-Staten te bundelen en ten nutte te maken. Zij moeten stroken met de doelstellingen van deze richtlijn als omschreven in artikel 1, lid 1.
2. De Commissie draagt bij tot bevordering van preventie door overeenkomstig artikel 10 de ontwikkeling van passende Europese normen te stimuleren.

Artikel 5

Hergebruik

De Lid-Staten mogen overeenkomstig het Verdrag systemen bevorderen voor het hergebruik van verpakkingen die op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze kunnen worden hergebruikt.

Artikel 6

Terugwinning en recycling

1. Teneinde aan de doelstellingen van deze richtlijn te voldoen nemen de Lid-Staten maatregelen zodat voor hun hele grondgebied de volgende taakstellingen kunnen worden verwezenlijkt:

- a) uiterlijk vijf jaar na de uiterste datum voor omzetting van deze richtlijn wordt ten minste 50 en ten hoogste 65 gewichtsprocent van het verpakkingsafval teruggewonnen;
- b) binnen deze algemene taakstelling en binnen hetzelfde tijdsbestek wordt ten minste 25 en ten hoogste 45 gewichtsprocent van al het in verpakkingsafval aanwezige verpakkingsmateriaal gerecycleerd met een minimum van 15 gewichtsprocent voor elk verpakkingsmateriaal;
- c) uiterlijk tien jaar na de uiterste datum voor de omzetting van deze richtlijn wordt een percentage van het verpakkingsafval teruggewonnen en gerecycleerd dat nader door de Raad zal worden bepaald volgens lid 3, onder b), met het doel de in de punten a) en b) genoemde streefcijfers aanzienlijk te verhogen.

2. De Lid-Staten bevorderen dat bij de productie van verpakkingen en andere producten materialen verkregen uit gerecycleerd verpakkingsafval worden gebruikt, wanneer zulks passend is.

3. a) Het Europees Parlement en de Raad evalueren op basis van een tussentijds verslag van de Commissie en vier jaar na de in lid 1, onder a), bedoelde datum op basis van een eindverslag de praktijkervaringen in de Lid-Staten met de uitvoering van de taakstellingen en doelstellingen van lid 1, onder a) en b), en lid 2, en de resultaten van wetenschappelijk onderzoek en evaluatietechnieken, zoals milieubalansen.

b) Uiterlijk zes maanden voor het einde van de in lid 1, onder a), bedoelde eerste fase van vijf jaar stelt de Raad, op voorstel van de Commissie, met gekwalificeerde meerderheid taakstellingen vast voor de tweede fase van vijf jaar, bedoeld in lid 1, onder c). Deze procedure zal daarna om de vijf jaar worden herhaald.

4. De Lid-Staten maken de maatregelen en taakstellingen, bedoeld in lid 1, onder a) en b), bekend en organiseren daarover een voorlichtingscampagne voor het publiek en de ondernemingen.

5. Griekenland, Ierland en Portugal mogen, in verband met hun specifieke situatie — te weten het grote aantal kleine eilanden, respectievelijk de aanwezigheid van platelands- en berggebieden en het huidige lage consumptieniveau van verpakkingen — besluiten om:

- a) uiterlijk vijf jaar na de toepassingsdatum van de richtlijn lagere taakstellingen te verwezenlijken dan die van lid 1, onder a) en b), maar zij moeten ten minste 25 % halen voor terugwinning;
- b) tegelijkertijd de verwezenlijking van de taakstellingen van lid 1, onder a) en b), uit te stellen tot een latere datum, die echter niet na 31 december 2005 mag liggen.

6. De Lid-Staten die programma's hebben of zullen vaststellen, die verder gaan dan de taakstelling van lid 1, onder a) en b), en die daartoe voorzien in passende

capaciteiten voor recycling en terugwinning, mogen die taakstellingen blijven nastreven in het belang van een hoog milieubeschermingsniveau op voorwaarde dat die maatregelen geen verstoringen van de interne markt veroorzaken en de naleving van de richtlijn door andere Lid-Staten niet bemoeilijken. De Lid-Staten stellen de Commissie daarvan in kennis. De Commissie bevestigt deze maatregelen, nadat zij zich, in samenwerking met de Lid-Staten, ervan heeft vergewist dat zij stroken met bovengenoemde overwegingen en geen willekeurig middel tot discriminatie of een verkapte beperking van de handel tussen Lid-Staten vormen.

Artikel 7

Retour-, inzamel- en terugwinningssystemen

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om te zorgen voor systemen voor:

- a) de terugname en/of inzameling van gebruikte verpakkingen en/of verpakkingsafval van de consumenten of andere eindgebruikers of uit de afvalstroom, teneinde ze naar de meest geschikte beheersalternatieven toe te leiden;
- b) het hergebruik of de terugwinning, met inbegrip van recycling, van ingezamelde verpakkingen en/of verpakkingsafval,

om te voldoen aan de doelstellingen van deze richtlijn.

Deze systemen staan open voor deelneming van de ondernemingen van de betrokken sectoren en voor de deelneming van de bevoegde overheidsinstanties. Zij gelden ook voor ingevoerde producten onder niet-discriminerende voorwaarden, waaronder de regels en eventuele tarieven voor toegang tot de systemen, en worden zo opgezet dat handelsbelemmeringen of concurrentievervalsingen overeenkomstig het Verdrag voorkomen worden.

2. De in lid 1 bedoelde maatregelen maken deel uit van een beleid dat betrekking heeft op alle verpakkingen en alle verpakkingsafval en waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de eisen inzake bescherming van het milieu en van de gezondheid van consumenten, veiligheid en hygiëne, bescherming van de kwaliteit, de authenticiteit en de technische eigenschappen van de verpakte goederen en gebruikte materialen, bescherming van de industriële en commerciële eigendomsrechten.

Artikel 8

Systeem van merktekens en identificatie

1. De Raad zal uiterlijk twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn volgens de in het Verdrag vastgestelde voorwaarden een besluit nemen over merktekens op verpakkingen.

2. Teneinde de inzameling, het hergebruik en de terugwinning, met inbegrip van recycling, te vergemakkelijken, wordt ten behoeve van de identificatie en classificatie door de betrokken industrie de aard van het gebruikte verpakkingsmateriaal of de gebruikte verpakkingsmaterialen op de verpakking aangegeven.

Te dien einde worden de cijfercodes en afkortingen waarop het identificatiesysteem is gebaseerd, uiterlijk twaalf maanden na de inwerkingtreding van deze richtlijn op basis van bijlage I verder uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 21. De Commissie wijst volgens dezelfde procedure de materialen aan die in het identificatiesysteem worden opgenomen.

3. De vereiste merktekens worden op de verpakking zelf of op het etiket aangebracht. Zij zijn duidelijk zichtbaar en goed leesbaar. De merktekens zijn naar behoren duurzaam en blijvend herkenbaar, ook wanneer de verpakking geopend wordt.

Artikel 9

Essentiële eisen

1. De Lid-Staten nemen alle nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat uiterlijk drie jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn een verpakking alleen in de handel mag worden gebracht indien zij voldoet aan alle in deze richtlijn omschreven essentiële eisen, met inbegrip van die van bijlage II.

2. Op de in artikel 22, lid 1, genoemde datum veronderstellen de Lid-Staten dat aan alle essentiële eisen van deze richtlijn, met inbegrip van die van bijlage II, is voldaan, wanneer een verpakking in overeenstemming is met:

- a) de desbetreffende geharmoniseerde normen, waarvan de referentienummers in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* zijn bekendgemaakt. De Lid-Staten publiceren de referentienummers van de nationale normen waarin deze geharmoniseerde normen zijn omgezet;
- b) de desbetreffende nationale normen als bedoeld in lid 3, voor zover er op de gebieden waarop dergelijke normen betrekking hebben, geen geharmoniseerde normen bestaan.

3. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst mede van hun nationale normen als bedoeld in lid 2, onder b), die zij in overeenstemming achten met de eisen van dit artikel. De Commissie zendt dergelijke teksten onverwijld naar de andere Lid-Staten.

De Lid-Staten publiceren de referentienummers van deze normen. De Commissie zorgt ervoor dat zij in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* worden bekendgemaakt.

4. Indien een Lid-Staat of de Commissie van mening is dat de in lid 2 bedoelde normen niet volledig aan de in lid 1 bedoelde essentiële eisen beantwoorden, legt de

Commissie of de betrokken Lid-Staat de kwestie met opgave van redenen voor aan het Comité dat is opgericht bij Richtlijn 83/189/EEG. Dit Comité brengt onverwijld advies uit.

In het licht van het advies van het Comité deelt de Commissie de Lid-Staten mede of het al dan niet noodzakelijk is de normen die zijn bekendgemaakt met in de leden 2 en 3 bedoelde publikaties, te herroepen.

Artikel 10

Normalisatie

De Commissie bevordert waar nodig de ontwikkeling van Europese normen ten aanzien van de in bijlage II bedoelde essentiële eisen.

De Commissie bevordert in het bijzonder de ontwikkeling van Europese normen met betrekking tot:

- criteria en methodologieën voor de levenscyclusanalyse van verpakking;
- methoden voor het meten en verifiëren van de aanwezigheid van zware metalen en andere gevaarlijke stoffen in verpakkingen en het vrijkomen daarvan in het milieu uit verpakkingen en verpakkingsafval;
- criteria voor een minimumgehalte aan gerecycleerd materiaal in daarvoor in aanmerking komende verpakkingen;
- criteria voor recyclingmethoden;
- criteria voor composteringmethoden en de geproduceerde compost;
- criteria voor het kenmerken van verpakkingen.

Artikel 11

Concentraties van zware metalen in verpakking

1. De Lid-Staten zorgen ervoor dat de totale concentraties van lood, cadmium, kwik en zeswaardig chroom in verpakking en verpakkingscomponenten niet meer draagt dan:

- 600 ppm-gewicht twee jaar na de in artikel 22, lid 1, genoemde datum;
- 250 ppm-gewicht drie jaar na de in artikel 22, lid 1, genoemde datum;
- 100 ppm-gewicht vijf jaar na de in artikel 22, lid 1, genoemde datum.

2. De in lid 1 genoemde concentratieniveaus gelden niet voor verpakkingen vervaardigd uit kristalglas als omschreven in Richtlijn 69/493/EEG ⁽¹⁾.

3. De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 21 vast:

⁽¹⁾ PB nr. L 326 van 29. 12. 1969, blz. 36.

- onder welke voorwaarden bovengenoemde concentraties niet van toepassing zijn op gerecycleerd materiaal en produkten die zijn opgenomen in een gesloten en gecontroleerde keten;
- welke verpakkingssoorten vrijgesteld zijn van de in lid 1, derde streepje, bedoelde eis.

Artikel 12

Informatiesystemen

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat er op geharmoniseerde wijze databases met betrekking tot verpakking en verpakkingsafval worden opgezet waar deze nog ontbreken, teneinde de Lid-Staten en de Commissie in de gelegenheid te stellen toe te zien op de tenuitvoerlegging van de doelstellingen van deze richtlijn.

2. Daartoe verschaffen deze databases in het bijzonder informatie over de omvang, kenmerken en ontwikkeling van de verpakkings- en verpakkingsafvalstromen (onder meer informatie over giftige of gevaarlijke bestanddelen van verpakkingsmateriaal en over stoffen die bij de fabricage ervan worden gebruikt) op het niveau van de afzonderlijke Lid-Staten.

3. Met het oog op de harmonisatie van de kenmerken en de aanbiedingsvorm van de geproduceerde gegevens en het verenigbaar maken van de gegevens van de Lid-Staten, verstrekken de Lid-Staten hun beschikbare gegevens aan de Commissie, met behulp van door de Commissie één jaar na de datum van vaststelling van deze richtlijn volgens de procedure van artikel 21 en op basis van bijlage III vastgestelde tabellen.

4. De Lid-Staten houden rekening met de bijzondere problemen die kleine en middelgrote ondernemingen kunnen ondervinden bij het verstrekken van gedetailleerde gegevens.

5. De verkregen gegevens worden samen met de in artikel 17 bedoelde nationale rapporten beschikbaar gesteld; zij worden bijgewerkt in daarop volgende rapporten.

6. De Lid-Staten verplichten alle betrokken ondernemingen tot het verstrekken van betrouwbare gegevens over hun bedrijfstak aan de bevoegde autoriteiten, zoals in dit artikel vereist.

Artikel 13

Voorlichting aan gebruikers van verpakkingen

De Lid-Staten nemen uiterlijk twee jaar na de in artikel 22, lid 1, genoemde datum maatregelen opdat de gebruikers van verpakkingen, onder wie met name consumenten, de benodigde gegevens ontvangen over:

- de beschikbare retour-, inzamelings- en terugwinningssystemen,
- de bijdrage die zij kunnen leveren aan hergebruik, terugwinning en recycling van verpakkingen en verpakkingsafval,
- de betekenis van de merktekens op de verpakking zoals die op de markt worden aangetroffen,
- de relevante elementen van de in artikel 14 bedoelde beheersplannen voor verpakkingen en verpakkingsafval.

Artikel 14

Afvalbeheersplannen

Ter verwezenlijking van de in deze richtlijn genoemde doelstellingen en maatregelen nemen de Lid-Staten in de in artikel 7 van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde afvalbeheersplannen een speciaal hoofdstuk op over het beheer van verpakkingen en verpakkingsafval met inbegrip van de krachtens de artikelen 4 en 5 getroffen maatregelen.

Artikel 15

Economische instrumenten

De Raad stelt op basis van de betreffende bepalingen van het Verdrag economische instrumenten vast om de verwezenlijking van de doelstellingen van deze richtlijn te bevorderen. Bij ontstentenis van dergelijke maatregelen, kunnen de Lid-Staten, overeenkomstig de beginselen van het communautaire milieubeleid, zoals het beginsel „de vervuiler betaalt”, en met inachtneming van hun Verdragsverplichtingen, maatregelen ter bereiking van deze doelstellingen nemen.

Artikel 16

Kennisgeving

1. Onverminderd het bepaalde in Richtlijn 83/189/EEG, stellen de Lid-Staten voordat zij dergelijke maatregelen vaststellen de Commissie in kennis van de ontwerpmaatregelen die zij in het kader van deze richtlijn voorneemen zijn te nemen, met uitzondering van maatregelen van fiscale aard, doch met inbegrip van de technische specificaties waarvoor fiscale stimuleringsmaatregelen gelden, zodat de Commissie de ontwerpen kan onderzoeken in het licht van bestaande bepalingen, steeds volgens de procedure van bovengenoemde richtlijn.

2. Indien de voorgestelde maatregel ook een technische kwestie in de zin van Richtlijn 83/189/EEG betreft, kan de betrokken Lid-Staat bij de uitvoering van de in deze richtlijn bedoelde kennisgevingsprocedure mededelen dat deze kennisgeving eveneens geldig is voor Richtlijn 83/189/EEG.

*Artikel 17***Rapporteringsplicht**

Overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn 91/692/EEG van de Raad van 23 december 1991 tot standaardisering en rationalisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied⁽¹⁾ dienen de Lid-Staten bij de Commissie een rapport in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn. Het eerste verslag bestrijkt de periode 1995 tot en met 1997.

*Artikel 18***Vrij in de handel brengen**

De Lid-Staten mogen het in de handel brengen op hun grondgebied van verpakkingen die aan het bepaalde in deze richtlijn voldoen, niet beletten.

*Artikel 19***Aanpassing aan de vooruitgang van wetenschap en techniek**

De wijzigingen nodig voor de aanpassing aan de vooruitgang van wetenschap en techniek van het in artikel 8, lid 2, in bijlage 1, en in artikel 10, laatste streepje, bedoelde identificatiesysteem alsmede de in artikel 12, lid 3, en in bijlage III bedoelde vormvereisten met betrekking tot het systeem van databases worden aangenomen overeenkomstig de procedure van artikel 21.

*Artikel 20***Specifieke maatregelen**

1. In overeenstemming met de procedure van artikel 21 bepaalt de Commissie welke technische maatregelen geboden zijn ingeval van moeilijkheden bij de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn op met name primaire verpakking voor medische apparaten en farmaceutische producten en kleine en luxeverpakkingen;

2. De Commissie brengt aan het Europees Parlement en de Raad ook een verslag uit over eventuele andere te nemen maatregelen, indien nodig vergezeld van een voorstel.

*Artikel 21***Comitéprocedure**

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

b) Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad, na verloop van een termijn die in geen geval langer kan zijn dan drie maanden na de indiening van het voorstel bij de Raad, geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

*Artikel 22***Omzetting in nationaal recht**

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 30 juni 1996 aan deze richtlijn te voldoen en maken deze bekend. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

2. Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. Die regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

3. Daarnaast stellen de Lid-Staten de Commissie in kennis van alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die zijn uitgevaardigd op het gebied dat door deze richtlijn wordt bestreken.

4. De eisen met betrekking tot het vervaardigen van verpakkingen zijn in elk geval niet van toepassing op verpakkingen die vóór de in lid 1 genoemde datum van inwerkingtreding voor een bepaald produkt worden gebruikt.

5. De Lid-Staten staan het op de markt brengen toe van verpakkingen die vóór de inwerkingtreding van deze richtlijn zijn vervaardigd en die aan hun bestaande nationale wetgeving voldoen, voor een periode van ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van vaststelling van deze richtlijn.

⁽¹⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.

Artikel 23

Richtlijn 85/339/EEG wordt hierbij ingetrokken vanaf de in artikel 22, lid 1, genoemde datum.

Artikel 24

Deze richtlijn treed in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 25

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 20 december 1994.

Voor het Europees Parlement

De Voorzitter

K. HÄNSCH

Voor de Raad

De Voorzitter

K. KINKEL

*BIJLAGE I***IDENTIFICATIESYSTEEM**

Voor kunststof geldt een nummering van 1 tot 19; voor papier en karton van 20 tot 39; voor metaal van 40 tot 49; voor hout van 50 tot 59; voor textiel van 60 tot 69 en voor glas van 70 tot 79.

Identificatie kan ook gebeuren aan de hand van afkortingen voor het/de gebruikte materiaal/materialen (bij voorbeeld HDPE: high density polyethylene). Zowel de cijfercode als de afkorting of beide mogen worden gebruikt om materialen te identificeren. Genoemde identificatiemethoden moeten in het midden van of onder de grafische merktekens worden geplaatst waarmee wordt aangegeven dat de verpakking voor hergebruik of terugwinning geschikt is.

BIJLAGE II

ESSENTIËLE EISEN BETREFFENDE DE SAMENSTELLING, HET HERGEBRUIK EN DE TERUGWINNING, MET INBEGRIJF VAN DE RECYCLING, VAN VERPAKKING

1. Eisen betreffende de vervaardiging en de samenstelling van verpakking

- Verpakking moet zodanig worden vervaardigd dat volume en gewicht van de verpakking worden beperkt tot de minimale hoeveelheid die nodig is om het vereiste niveau van veiligheid, hygiëne en aanvaardbaarheid voor het verpakte produkt en voor de consument te handhaven.
- Verpakking moet zodanig worden ontworpen, vervaardigd en in de handel gebracht dat hergebruik of terugwinning, met inbegrip van recycling, mogelijk is en dat het milieu-effect bij het verwijderen van verpakkingsafval of reststoffen van afvalbeheerverrichtingen zoveel mogelijk wordt beperkt.
- Verpakking moet zodanig worden vervaardigd dat de aanwezigheid van schadelijke en andere gevaarlijke stoffen en materialen als bestanddeel van verpakkingsmateriaal of van de verpakkingscomponenten tot een minimum wordt beperkt in emissies, as of percolaat, wanneer verpakkingen of reststoffen van beheersoperaties of verpakkingsafval verbrand of gestort worden.

2. Eisen betreffende het hergebruik van verpakking

Aan de volgende eisen moet gelijktijdig worden voldaan:

- de fysieke eigenschappen en kenmerken van de verpakking moeten onder normaal te verwachten gebruiksvoorwaarden een aantal omlopen mogelijk maken;
- gebruikte verpakking moet kunnen worden verwerkt in overeenstemming met de gezondheids- en veiligheidsvoorschriften voor de arbeidskrachten;
- er moet worden voldaan aan de specifieke eisen ten aanzien van terugwinbare verpakkingen wanneer de verpakking niet langer wordt gebruikt en derhalve afval is geworden.

3. Eisen betreffende de terugwinning van verpakking

a) *Terugwinning in de vorm van recycling van materialen*

Verpakking moet zodanig worden vervaardigd dat een bepaald gewichtspercentage van de gebruikte materialen opnieuw kan worden toegevoegd aan het productieproces van verhandelbare produkten, met inachtneming van de in de Europese Gemeenschap geldende regels. Dit percentage kan variëren naar gelang het soort materiaal waaruit de verpakking bestaat.

b) *Terugwinning in de vorm van energietrugwinning*

Verpakkingsafval dat wordt verwerkt met het oog op energietrugwinning dient met het oog op een optimale terugwinning op zijn minst een zekere calorische onderwaarde te hebben.

c) *Terugwinning in de vorm van compostering*

Verpakkingsafval dat wordt verwerkt met het oog op compostering moet zodanig biologisch afbreekbaar zijn dat het de gescheiden inzameling en het composteringsproces of de composteringsactiviteit waarin het wordt ingebracht niet hindert.

d) *Biologisch afbreekbare verpakking*

Biologisch afbreekbaar verpakkingsafval moet zodanig fysisch, chemisch, thermisch of biologisch afbreekbaar zijn dat het grootste deel van de resulterende compost uiteindelijk uiteenvalt in kooldioxyde, biomassa en water.

BIJLAGE III

**GEGEVENS DIE DE LID-STATEN MOETEN OPNEMEN IN HUN DATABASE „VERPAKKINGEN EN
VERPAKKINGSAFVAL”
(VOLGENS ONDERSTAANDE TABELLEN 1 TOT EN MET 4)**

1. Voor wat betreft zowel primaire als secundaire en tertiaire verpakkingen:
 - a) de hoeveelheid verpakkingsmateriaal die op het nationale grondgebied is verbruikt (produktie + invoer – uitvoer), per categorie verpakkingsmateriaal (tabel 1);
 - b) de hergebruikte hoeveelheden (tabel 2).
2. Voor wat betreft zowel huishoudelijk als niet-huishoudelijk verpakkingsafval:
 - a) de hoeveelheid die op het nationale grondgebied is teruggewonnen en verwijderd (produktie + invoer – uitvoer), per categorie verpakkingsmateriaal (tabel 3);
 - b) de gerecycleerde en de teruggewonnen hoeveelheden per categorie verpakkingsmateriaal (tabel 4).

TABEL 1

De hoeveelheid (primair, secundair en tertiair) verpakkingsmateriaal die op het nationale grondgebied is verbruikt (uitgedrukt in ton)

	Productie	– Uitvoer	+ Invoer	= Totaal
Glas				
Kunststof				
Papier/karton (ook indien samengesteld)				
Metaal				
Hout				
Overige				
Totaal				

TABEL 2

De hoeveelheid (primair, secundair en tertiair) verpakkingsmateriaal die op het nationale grondgebied is hergebruikt

	Hoeveelheid verbruikt verpakkingsmateriaal (ton)	Hergebruikt verpakkingsmateriaal	
		(ton)	(%)
Glas			
Kunststof			
Papier/karton (ook indien samengesteld)			
Metaal			
Hout			
Overige			
Totaal			

TABEL 3

De hoeveelheid verpakkingsafval die op het nationale grondgebied is teruggewonnen en verwijderd (uitgedrukt in ton)

	Productie	- Uitvoer	+ Invoer	= Totaal
Huishoudelijk afval				
Verpakkingsafval van glas				
Verpakkingsafval van kunststof				
Verpakkingsafval van papier/karton				
Verpakkingsafval van samengesteld karton				
Verpakkingsafval van metaal				
Verpakkingsafval van hout				
Totaal huishoudelijk verpakkingsafval				
Niet-huishoudelijk afval				
Verpakkingsafval van glas				
Verpakkingsafval van kunststoffen				
Verpakkingsafval van papier/karton				
Verpakkingsafval van samengesteld karton				
Verpakkingsafval van metaal				
Verpakkingsafval van hout				
Totaal niet-huishoudelijk verpakkingsafval				

TABEL 4

De hoeveelheid verpakkingsafval die op het nationale grondgebied is gerecycleerd of teruggewonnen

	Totale teruggewonnen en verwijderde hoeveelheden (ton)	Gerecycleerde hoeveelheden		Teruggewonnen hoeveelheden	
		(ton)	(%)	(ton)	(%)
Huishoudelijk afval					
Verpakkingsafval van glas					
Verpakkingsafval van kunststof					
Verpakkingsafval van papier/karton					
Verpakkingsafval van samengesteld karton					
Verpakkingsafval van metaal					
Verpakkingsafval van hout					
Totaal huishoudelijk verpakkingsafval					
Niet-huishoudelijk afval					
Verpakkingsafval van glas					
Verpakkingsafval van kunststof					
Verpakkingsafval van papier/karton					
Verpakkingsafval van samengesteld karton					
Verpakkingsafval van metaal					
Verpakkingsafval van hout					
Totaal niet-huishoudelijk verpakkingsafval					

RICHTLIJN 94/63/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

van 20 december 1994

betreffende de beheersing van de uitstoot van vluchtige organische stoffen (VOS) als gevolg van de opslag van benzine en de distributie van benzine vanaf terminals naar benzinestations

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Overeenkomstig de procedure van artikel 189 B van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende dat in de opeenvolgende actieprogramma's van de Europese Gemeenschappen betreffende de bescherming van het milieu ⁽⁴⁾ de nadruk is gelegd op het belang van de preventie en de vermindering van luchtverontreiniging;

Overwegende dat in de Gemeenschap de uitstoot van vluchtige organische stoffen (VOS) afkomstig van benzine en oplosmiddelen in de orde van grootte van 10 miljoen ton per jaar zou liggen, indien er geen maatregelen worden genomen; dat de VOS-uitstoot bijdraagt tot de vorming van fotochemische oxidanten, zoals ozon, die in hoge concentraties schadelijk zijn voor de volksgezondheid en schade kunnen toebrengen aan vegetatie en materialen; dat sommige, van benzine afkomstige VOS-emissies als toxisch, carcinogeen of teratogeen worden aangemerkt;

Overwegende dat de Gemeenschap op 2 april 1992 het Protocol bij het Verdrag betreffende grensoverschrijdende luchtverontreiniging over lange afstand van 1979 heeft ondertekend; dat de beheersing van de uitstoot van vluchtige organische verbindingen (VOS) of de grensover-

schrijdende stromen daarvan betreft; dat dit Protocol in een aanzienlijke vermindering van de VOS-uitstoot voorziet;

Overwegende dat er in het proces van algehele vermindering van de VOS-uitstoot in de Gemeenschap een belangrijke stap is gedaan met Richtlijn 91/441/EEG van de Raad van 26 juni 1991 tot wijziging van Richtlijn 70/220/EEG inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten met betrekking tot maatregelen tegen luchtverontreiniging door emissies van motorvoertuigen ⁽⁵⁾ waarmee wordt beoogd de door uitlaatemissies en verdampingsemisies van motorvoertuigen veroorzaakte VOS-uitstoot die thans ongeveer 40 % van de emissies van antropogene VOS in de atmosfeer uitmaakt, over een periode van 10 à 15 jaar met circa 80 à 90 % te verminderen; dat bij de vaststelling van die richtlijn de Commissie is verzocht een voorstel voor een richtlijn in te dienen betreffende maatregelen ter vermindering van de verdampingsverliezen in elke fase van opslag en distributie van brandstoffen voor motorvoertuigen;

Overwegende dat de door het opslag- en distributiesysteem voor benzine veroorzaakte VOS-uitstoot rond 500 000 ton per jaar bedraagt ofwel ongeveer 5 % van de totale uitstoot van antropogene VOS in de Gemeenschap; dat deze uitstoot met name in stedelijke gebieden in aanzienlijke mate tot de luchtverontreiniging bijdraagt;

Overwegende dat de beschikbare technologieën voor een aanzienlijke vermindering van de verdampingsverliezen in het distributiesysteem voor benzine kunnen zorgen, in het bijzonder door de terugwinning van VOS-dampen die worden verplaatst;

Overwegende dat met het oog op internationale normalisatie en ter bevordering van de veiligheid bij het vullen van zeeschepen, op het niveau van de IMO (International Maritime Organization) normen moeten worden opgesteld voor dampbeheersings- en damperugwinningssystemen voor vulinstallaties en zeeschepen; dat de Gemeenschap zich derhalve moet beijveren dat de nodige bepalingen worden opgenomen in het Marpol-Verdrag (Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen) ter gelegenheid van de aan de gang zijnde herziening ervan, die naar verwachting eind 1996 zal zijn voltooid, en dat in geval het MARPOL-Verdrag niet in die zin wordt herzien, de Gemeenschap, na overleg met haar voornaamste handelspartners, passende maatregelen met betrekking tot zeeschepen en haveninstallaties voor zeeschepen moet voorstellen;

⁽¹⁾ PB nr. C 227 van 3. 9. 1992, blz. 3, en PB nr. C 270 van 6. 10. 1993, blz. 12.

⁽²⁾ PB nr. C 73 van 15. 3. 1993, blz. 6.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 24 juni 1993 (PB nr. C 194 van 19. 7. 1993, blz. 325), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 4 oktober 1993 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van 9 maart 1994 (PB nr. C 91 van 28. 3. 1994, blz. 82), bevestigd op 2 december 1993 (PB nr. C 342 van 20. 12. 1993, blz. 15), gemeenschappelijk ontwerp van het Bemiddelingscomité van 8 november 1994.

⁽⁴⁾ PB nr. C 112 van 20. 12. 1973, blz. 1; PB nr. C 139 van 13. 6. 1977, blz. 1; PB nr. C 46 van 17. 2. 1983, blz. 1, en PB nr. C 328 van 7. 12. 1987, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 242 van 30. 8. 1991, blz. 1.

Overwegende dat aanvullende maatregelen nodig zijn om de dampuitstoot bij het bevoorraden van tankstations met benzine, die thans ongeveer 200 000 ton per jaar bedraagt, te verminderen en aldus alle bij de distributie van benzine optredende dampemissies te beheersen;

Overwegende dat het noodzakelijk is, uitgaande van een hoog niveau van milieubescherming, een aantal maatregelen betreffende de distributie van benzine, te harmoniseren om concurrentievervalsing te voorkomen en de werking van de interne markt te waarborgen;

Overwegende dat er evenwel rekening dient te worden gehouden met de voordelen en de lasten die voortvloeien uit het al dan niet treffen van maatregelen; dat het bijgevolg aangewezen is te voorzien in afwijkingsmogelijkheden en in bepaalde gevallen soms in uitsluitingen; dat bepaalde Lid-Staten ook de mogelijkheid van langere aanpassingstermijnen moet worden gegeven om rekening te houden met op andere leest geschoeide, omvangrijke milieumaatregelen die zij op dit gebied wellicht al hebben getroffen of met de bijzondere last die de maatregelen van deze richtlijn vanwege de structuur van hun distributiesysteem met zich brengen;

Overwegende dat de Gemeenschap in haar optreden rekening moet houden met de milieusituatie in de verschillende regio's van de Gemeenschap; dat de Lid-Staten in dit verband strengere maatregelen betreffende de van vaste installaties afkomstige verdampingsverliezen moeten kunnen handhaven of vaststellen op hun gehele grondgebied of in geografische gebieden waarvoor is aangetoond dat dergelijke maatregelen vanwege bijzondere omstandigheden voor de bescherming van de gezondheid van de mens of het milieu noodzakelijk zijn,

Overwegende dat het bepaalde in lid 1 van de artikelen 3, 4 en 6 van de onderhavige richtlijn geldt onverminderd de toepassing van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften ⁽¹⁾;

Overwegende dat het noodzakelijk is geharmoniseerde specificaties in te voeren voor de uitrusting waarmee tankwagens langs de onderzijde kunnen worden gevuld teneinde in de Gemeenschap een vrije handel in benzine en uitrusting alsmede een hoge mate van veiligheid te waarborgen; dat de normalisatie van deze specificaties en de mogelijkheid ze aan te passen aan de technische vooruitgang geregeld moeten worden;

Overwegende dat er een comité moet worden ingesteld om de Commissie bij te staan bij de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de technische vooruitgang,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Toepassingsgebied

Deze richtlijn is van toepassing op de procédés, installaties, voertuigen en schepen die gebruikt worden voor opslag, laden en vervoer van benzine van een terminal naar een andere terminal of naar een benzinestation.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „benzine”: een aardoliederivaat, met of zonder additieven, met een volgens de Reidmethode bepaalde dampdruk van 27,6 kilopascal of meer, dat voor gebruik als brandstof voor motorvoertuigen is bestemd, met uitzondering van vloeibaar petroleumgas (LPG);
- b) „damp”: een gasvormige, uit benzine vervluchtigende verbinding;
- c) „opslaginstallatie”: een vaste tank die op een terminal voor de opslag van benzine wordt gebruikt;
- d) „terminal”: een installatie die voor de opslag en het laden van benzine in tankwagens, tankwagons of schepen wordt gebruikt, met inbegrip van alle opslagvoorzieningen op het terrein van de installatie;
- e) „mobiele tank”: een over de weg, per spoor of over het water vervoerde tank die wordt gebruikt voor de overbrenging van benzine van een terminal naar een andere terminal of naar een benzinestation;
- f) „benzinestation”: een installatie waar brandstoftanks van motorvoertuigen met benzine uit vaste opslag-tanks worden gevuld;
- g) „bestaande” benzine-opslaginstallaties, benzine-overslaginstallaties, benzinestations en mobiele benzinestanks: benzine-opslaginstallaties, benzine-overslaginstallaties, benzinestations en mobiele benzinestanks die vóór de in artikel 10 genoemde datum in exploitatie waren of waarvoor, indien krachtens de nationale wetgeving vereist, vóór de in artikel 10 genoemde datum een afzonderlijke bouw- of exploitatievergunning is verleend;
- h) „nieuwe” benzine-opslaginstallaties, benzine-overslaginstallaties, benzinestations en mobiele benzinestanks: benzine-opslaginstallaties, benzine-overslaginstallaties, benzinestations en mobiele benzinestanks die niet onder punt g) vallen;

⁽¹⁾ PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz. 8. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 92/400/EEG van de Commissie (PB nr. L 221 van 6. 8. 1992, blz. 55).

- i) „debiet”: de in de drie voorgaande jaren gemeten grootste totale jaarlijkse hoeveelheid benzine die van een opslaginstallatie van een terminal of van een benzinestation is overgeslagen in mobiele tanks;
- j) „damptherugwinningseenheid”: een installatie voor de terugwinning van benzine uit damp, met inbegrip van eventuele buffertanksystemen van een terminal;
- k) „schip”: een binnenschip zoals gedefinieerd in hoofdstuk 1 van Richtlijn 82/714/EEG van de Raad van 4 oktober 1982 tot vaststelling van de technische voorschriften voor binnenschepen ⁽¹⁾;
- l) „streefreferentiewaarde”: het richtsnoer dat is vastgesteld voor de algemene beoordeling van de overeenstemming met de technische voorschriften in de bijlagen en dat niet bedoeld is als een grenswaarde waaraan de prestaties van afzonderlijke installaties, terminals en benzinestations zullen worden afgemeten;
- m) „voorlopige dampopslag”: de voorlopige dampopslag in een tank met vast dak op een terminal voor latere overbrenging naar en terugwinning op een andere terminal. De overbrenging van damp van de ene naar de andere opslaginstallatie op een terminal wordt niet beschouwd als voorlopige dampopslag in de zin van deze richtlijn;
- n) „overslaginstallatie”: een installatie op een terminal waar benzine in mobiele tanks kan worden geladen. Overslaginstallaties voor tankwagens omvatten een of meer laadportalen;
- o) „laadportaal”: een constructie op een terminal waar te allen tijde benzine in één tankwagen tegelijk kan worden geladen.

Artikel 3

Opslaginstallaties van terminals

1. Opslaginstallaties worden ontworpen en geëxploiteerd overeenkomstig de technische voorschriften van bijlage I.

Deze voorschriften zijn bedoeld om het totale jaarlijkse verlies aan benzine als gevolg van het vullen van en de opslag in elke opslaginstallatie van een terminal te verminderen tot onder de streefreferentiewaarde van 0,01 gewichtspercent van het debiet.

De Lid-Staten kunnen strengere maatregelen handhaven of verplicht stellen op hun gehele grondgebied of in geografische gebieden waarvoor is aangetoond dat dergelijke maatregelen vanwege bijzondere omstandigheden voor de bescherming van de gezondheid van de mens of het milieu noodzakelijk zijn.

De Lid-Staten kunnen andere technische maatregelen ter vermindering van het verlies aan benzine nemen dan die welke in bijlage I worden genoemd, indien wordt aangetoond dat die vervangende maatregelen minstens even doeltreffend zijn.

De Lid-Staten stellen de andere Lid-Staten en de Commissie in kennis van bestaande maatregelen en, onder opgave van de redenen, van bijzondere maatregelen, als bedoeld in dit lid, die zij overwegen te nemen.

2. Lid 1 is van toepassing

- a) met ingang van de in artikel 10 genoemde datum voor nieuwe installaties;
- b) drie jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande installaties indien het debiet op een terminal groter is dan 50 000 ton per jaar;
- c) zes jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande installaties indien het debiet op een terminal groter is dan 25 000 ton per jaar;
- d) negen jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor de overige bestaande benzine-opslaginstallaties van terminals.

Artikel 4

Vullen en ledigen van mobiele tanks bij terminals

1. Overslaginstallaties worden ontworpen en geëxploiteerd overeenkomstig de technische voorschriften van bijlage II.

Deze voorschriften zijn bedoeld om het totale jaarlijkse verlies aan benzine als gevolg van het vullen en ledigen van mobiele tanks bij terminals te verminderen tot onder de streefreferentiewaarde van 0,005 m/m gewichtspercent van het debiet.

De Lid-Staten kunnen strengere maatregelen handhaven of verplicht stellen op hun gehele grondgebied of in geografische gebieden waarvoor is aangetoond dat dergelijke maatregelen vanwege bijzondere omstandigheden voor de bescherming van de gezondheid van de mens of het milieu noodzakelijk zijn.

De Lid-Staten kunnen andere technische maatregelen ter vermindering van het verlies aan benzine nemen dan die welke in bijlage II worden genoemd, indien wordt aangetoond dat die vervangende maatregelen minstens even doeltreffend zijn.

De Lid-Staten stellen de andere Lid-Staten en de Commissie onder opgave van de redenen in kennis van bestaande maatregelen en van bijzondere maatregelen, als bedoeld in dit lid, die zij overwegen te nemen. De Commissie toetst deze maatregelen aan het in het Verdrag en in dit lid bepaalde.

Alle terminals met installaties voor het laden van tankwagens dienen te zijn uitgerust met minstens één laadportaal dat beantwoordt aan de specificaties voor installaties voor vulling langs de onderzijde in bijlage IV. Deze specificaties worden op gezette tijden opnieuw bestudeerd en worden zo nodig herzien volgens de procedure van artikel 8.

⁽¹⁾ PB nr. L 301 van 28. 10. 1982, blz. 1.

2. Lid 1 is van toepassing

- a) met ingang van de in artikel 10 genoemde datum, voor nieuwe terminals voor het laden van tankwagens, tankwagon en/of schepen;
- b) drie jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande terminals voor het laden van tankwagens, tankwagens en/of schepen indien het debiet groter is dan 150 000 ton per jaar;
- c) zes jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande terminals voor het laden van tankwagens en tankwagens, indien het debiet groter is dan 25 000 ton per jaar;
- d) negen jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor de overige bestaande overslaginstallaties van terminals voor het laden van tankwagens en tankwagens.

3. Negen jaar na de in artikel 10 genoemde datum zijn de in bijlage IV aangegeven eisen voor installaties voor vulling langs de onderzijde van toepassing op alle laadportalen voor tankwagens van alle terminals waarvoor geen ontheffing krachtens lid 4 geldt.

4. De leden 1 en 3 zijn niet van toepassing

- a) op bestaande terminals met een debiet van minder dan 10 000 ton per jaar, en
- b) op nieuwe terminals met een debiet van minder dan 5 000 ton per jaar die op kleine afgelegen eilanden zijn gelegen.

De Lid-Staten delen de Commissie in het kader van het in artikel 9 bedoelde verslag mede op welke terminals deze afwijking betrekking heeft.

5. Het Koninkrijk Spanje mag een ontheffing van één jaar van de in lid 2, onder b), vermelde termijn verlenen.

*Artikel 5***Mobiele tanks**

1. Mobiele tanks worden ontworpen en geëxploiteerd overeenkomstig de volgende voorschriften:

- a) mobiele tanks dienen zodanig te worden ontworpen en geëxploiteerd dat de restdampen na het lossen van de benzine in de tank blijven;
- b) mobiele tanks die benzine aan benzinestations of aan terminals leveren, dienen zodanig te worden ontworpen en geëxploiteerd dat zij retourdampen uit de opslaginstallaties van de benzinestations of de terminals kunnen opvangen en opslaan. Voor tankwagens is dit alleen vereist wanneer zij benzine leveren aan benzinestations of aan terminals met voorlopige dampopslag;
- c) behalve voor de afvoer via de veiligheidsoverdrukkleppen moeten de onder a) en b) genoemde dampen in de mobiele tank opgeslagen blijven totdat in een terminal wordt herladen.

Wanneer de mobiele tank na het lossen van de benzine wordt gebruikt voor andere producten dan benzine mag, wanneer damperugwinning of voorlopige dampopslag onmogelijk is, ontluchting worden toegestaan in een geografisch gebied waar de emissies waarschijnlijk niet significant zullen bijdragen tot milieu- of gezondheidsproblemen;

- d) de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten dragen er zorg voor dat de dampdichtheid van tankwagens regelmatig wordt getest en dat de juiste werking van de vacuüm/drukkeppen van alle mobiele tanks op gezette tijden wordt gecontroleerd.

2. Lid 1 is van toepassing

- a) met ingang van de in artikel 10 genoemde datum, voor nieuwe tankwagens, tankwagens en schepen;
- b) drie jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande tankwagens en schepen indien zij worden gevuld in een terminal waarop artikel 4, lid 1, van toepassing is;
- c) voor bestaande tankwagens, wanneer zij worden omgebouwd voor vulling langs de onderzijde overeenkomstig de specificaties van bijlage IV.

3. De bepalingen van lid 1, onder a), b) en c), zijn niet van toepassing op dampverliezen ten gevolge van metingen met peilstokken bij:

- a) bestaande mobiele tanks; en
- b) nieuwe mobiele tanks die binnen vier jaar na de in artikel 10 genoemde datum in gebruik worden genomen.

*Artikel 6***Het vullen van opslaginstallaties van benzinestations**

1. Vul- en opslaginstallaties worden ontworpen en geëxploiteerd overeenkomstig de technische voorschriften van bijlage III.

Deze voorschriften zijn bedoeld om het totale jaarlijkse verlies aan benzine als gevolg van het vullen van de opslaginstallaties van benzinestations te verminderen tot onder de streefreferentiewaarde van 0,01 gewichtspercent van het debiet.

De Lid-Staten kunnen strengere maatregelen handhaven of verplicht stellen op hun gehele grondgebied of in geografische gebieden waarvoor is aangetoond dat dergelijke maatregelen vanwege bijzondere omstandigheden voor de bescherming van de gezondheid van de mens of het milieu noodzakelijk zijn.

De Lid-Staten kunnen andere technische maatregelen ter vermindering van het verlies aan benzine nemen dan die welke in bijlage III worden genoemd, indien wordt aangetoond dat die vervangende maatregelen minstens even doeltreffend zijn.

De Lid-Staten stellen de andere Lid-Staten en de Commissie onder opgave van de redenen in kennis van bestaande maatregelen en van bijzondere maatregelen, als bedoeld in dit lid, die zij overwogen aan te nemen.

2. Lid 1 is van toepassing:

- a) met ingang van de in artikel 10 genoemde datum, voor nieuwe benzinstations;
- b) drie jaar na de in artikel 10 genoemde datum:
 - voor bestaande benzinstations met een debiet van meer dan 1 000 m³ per jaar;
 - voor bestaande benzinstations, ongeacht hun debiet, die gevestigd zijn onder permanente woon- of werkruimten;
- c) zes jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor bestaande benzinstations met een debiet van meer dan 500 m³ per jaar;
- d) negen jaar na de in artikel 10 genoemde datum, voor alle overige bestaande benzinstations.

3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing op benzinstations met een debiet van minder dan 100 m³ per jaar.

4. De Lid-Staten kunnen een ontheffing van de voorschriften van lid 1 verlenen voor benzinstations met een debiet van minder dan 500 m³ per jaar die gelegen zijn in een geografisch gebied of op een terrein waar de dampemissies waarschijnlijk niet significant zullen bijdragen tot milieu- of gezondheidsproblemen.

De Lid-Staten verstrekken de Commissie via de in artikel 9 bedoelde rapportageregeling gedetailleerde informatie over de gebieden waarin zij voornemens zijn een dergelijke ontheffing te verlenen en vervolgens over wijzigingen van die gebieden.

5. Het Koninkrijk der Nederlanden mag onder de volgende voorwaarden een ontheffing van het tijdschema in lid 2 verlenen:

- de bij dit artikel vereiste maatregelen worden uitgevoerd als onderdeel van een meeromvattend bestaand nationaal programma voor benzinstations, dat gericht is tegen verschillende milieuproblemen tegelijk, zoals waterverontreiniging, luchtverontreiniging, bodemverontreiniging en verontreiniging door afvalstoffen, en waarvan de uitvoering strikt gepland is;
- de afwijking van het tijdschema bedraagt ten hoogste twee jaar en het gehele programma wordt binnen de in lid 2, onder d), gestelde termijn voltooid;
- de Commissie wordt in kennis gesteld van het besluit af te wijken van het tijdschema in lid 2, en ontvangt daarbij gedetailleerde informatie over de werksfeer en de duur van de ontheffing.

6. Het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek mogen een ontheffing van één jaar van de in lid 2, onder b), vermelde termijn verlenen.

Artikel 7

Wijziging van de bijlagen

Met uitzondering van de grenswaarden, genoemd in bijlage II, punt 2, worden de wijzigingen die nodig zijn om de bijlagen van deze richtlijn aan te passen aan de technische vooruitgang vastgesteld volgens de procedure van artikel 8.

Artikel 8

Comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

4. Indien de Raad drie maanden na de indiening van het voorstel geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 9

Toezicht en rapportage

De verslagen over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn worden opgesteld volgens de procedure van artikel 5 van Richtlijn 91/692/EEG van de Raad van 23 december 1991 tot standaardisering en rationalisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied⁽¹⁾. De Commissie wordt verzocht het eerste

⁽¹⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.

verslag zo nodig aan te vullen met voorstellen voor de wijziging van de onderhavige richtlijn, met name tot uitbreiding van het toepassingsgebied ervan tot dampbeheersings- en dampterugwinningssystemen voor vulinstallaties en zeeschepen.

Artikel 10

Omzetting in nationaal recht

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om op uiterlijk 31 december 1995 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 11

Slotbepaling

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 20 december 1994.

Voor het Europees Parlement

De Voorzitter

K. HÄNSCH

Voor de Raad

De Voorzitter

K. KINKEL

BIJLAGE I

VOORSCHRIFTEN VOOR OPSLAGINSTALLATIES VAN TERMINALS

1. De buitenwand en het uitwendige dak van bovengrondse tanks dienen te worden geschilderd in een kleur met een totale stralingshittereflectie van 70 % of meer. Deze werken kunnen zo worden gepland dat zij een onderdeel vormen van de gewone onderhoudsbeurten van de tanks binnen een termijn van drie jaar. De Lid-Staten kunnen een ontheffing van deze bepaling verlenen voor de bescherming van bijzondere landschapsgebieden die door een nationale overheid zijn aangewezen.

Deze bepaling is niet van toepassing op tanks die zijn verbonden met een dampterugwinningseenheid die beantwoordt aan de voorschriften van bijlage II, punt 2.

2. Tanks met een uitwendig drijvend dak dienen te worden voorzien van een primaire afdichting om de ringvormige ruimte tussen de tankwand en de buitenste rand van het drijvende dak af te dichten en van een secundaire afdichting die boven de primaire afdichting is aangebracht. De afdichtingen dienen zodanig te zijn ontworpen dat in vergelijking met een vergelijkbare tank met vast dak zonder dampbeheersingsvoorzieningen (d. w. z. een tank met vast dak en alleen een vacuüm/overdrukplep) in totaal 95 % of meer van de damp wordt vastgehouden.

3. Alle nieuwe opslaginstallaties van terminals waarvoor dampterugwinning overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn (cf. bijlage II) is voorgeschreven, moeten:

- a) ofwel tanks met een vast dak zijn die overeenkomstig de voorschriften van bijlage II met de dampterugwinningseenheid zijn verbonden;
- b) ofwel ontworpen zijn met hetzij een uitwendig, hetzij een inwendig drijvend dak, dat is voorzien van primaire en secundaire afdichtingen om te voldoen aan de prestatievoorschriften van punt 2.

4. Bestaande tanks met vast dak moeten hetzij

- a) verbonden zijn met een dampterugwinningseenheid overeenkomstig de voorschriften van bijlage II,
- b) een inwendig drijvend dak hebben met een primaire afdichting die zodanig dient te zijn ontworpen dat in vergelijking met een vergelijkbare tank met vast dak zonder dampbeheersingsvoorzieningen in totaal 90 % of meer van de damp wordt vastgehouden.

5. De in de punten 3 en 4 genoemde voorschriften voor dampbeheersingsvoorzieningen zijn niet van toepassing op tanks met vast dak van terminals waar voorlopige dampopslag overeenkomstig bijlage II, punt 1, is toegestaan.

BIJLAGE II

VOORSCHRIFTEN VOOR OVERSLAGINSTALLATIES VAN TERMINALS

1. Verplaatsingsdampen uit mobiele tanks die worden gevuld dienen via een dampdichte leiding te worden teruggevoerd naar een dampterugwinningseenheid om in de terminal te worden geregenereerd.

Deze bepaling is niet van toepassing op tankwagens die langs de bovenzijde worden gevuld, zolang deze wijze van vullen toegestaan is.

Op terminals waar benzine in schepen wordt overgeslagen kan een dampterugwinningseenheid worden vervangen door een dampverbrandingseenheid, wanneer dampterugwinning onveilig of technisch onmogelijk is vanwege de hoeveelheden retour damp. De voorschriften voor de emissies van de dampterugwinningseenheid in de atmosfeer zijn eveneens van toepassing op de dampverbrandingseenheid.

Op terminals met een debiet van minder dan 25 000 ton per jaar kan onmiddellijke dampterugwinning op de terminal worden vervangen door voorlopige dampopslag.

2. De gemiddelde concentratie van dampen in de afvoer van de dampterugwinningseenheid — gecorrigeerd voor de verdunning tijdens de behandeling — mag niet meer dan 35 g/Nm³ gedurende één uur bedragen.

Voor de dampterugwinningseenheden die vóór 1 januari 1993 zijn geïnstalleerd mag het Verenigd Koninkrijk onder de hierna genoemde voorwaarden een ontheffing verlenen van de in deze bijlage bepaalde grenswaarde van 35 g/Nm³ gedurende één uur.

- de installatie voldoet aan een grenswaarde van 50 g/Nm³ gedurende één uur, gemeten volgens de voorschriften van deze bijlage;
- de ontheffing verstrijkt ten laatste negen jaar na de in artikel 10 van de richtlijn genoemde datum;
- de Commissie wordt in kennis gesteld van de afzonderlijke installaties waarvoor deze ontheffing geldt en ontvangt daarbij ook gegevens over het benzinedebiet en de dampemissies van de installaties.

De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten zorgen ervoor dat de meet- en analysemethoden en -frequentie worden vastgesteld.

De metingen moeten gedurende één volle werkdag (minimaal 7 uur) met normaal debiet worden verricht.

De metingen kunnen continu of intermitterend zijn. In het geval van intermitterende metingen moeten ten minste vier metingen per uur worden gedaan.

De totale meetfout als gevolg van de gebruikte apparatuur, het kalibratiegas en het toegepaste procédé mag niet meer dan 10 % van de gemeten waarde bedragen.

De gebruikte apparatuur moet op zijn minst in staat zijn concentraties van niet hoger dan 3 g/Nm³ te meten.

De nauwkeurigheid moet minstens 95 % van de gemeten waarde bedragen.

3. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten moeten erop toezien dat de aansluitingen en leidingen geregeld op lekken worden gecontroleerd.

4. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten moeten erop toezien dat de vulwerkzaamheden bij het laadportaal worden onderbroken in geval van een damplek. De inrichting om een dergelijke afsluiting tot stand te brengen moet op het laadportaal zijn geplaatst.

5. Wanneer het vullen langs de bovenzijde van mobiele tanks toegestaan is, dient het uiteinde van de vularm dichtbij de onderzijde van de mobiele tank te worden gehouden om spatten tijdens het vullen te voorkomen.

BIJLAGE III**VOORSCHRIFTEN VOOR VUL- EN OPSLAGINSTALLATIES VAN BENZINESTATIONS EN TERMINALS MET VOORLOPIGE DAMPOPSLAG**

De dampen die worden verplaatst door het vullen van opslaginstallaties van benzinestations met benzine en in tanks met vast dak voor voorlopige dampopslag, dienen via een dampdichte leiding te worden teruggevoerd naar de mobiele tank van waaruit de benzine wordt geleverd. Vulwerkzaamheden mogen alleen plaatsvinden als deze voorzieningen aanwezig zijn en naar behoren werken.

BIJLAGE IV**SPECIFICATIES VOOR VULLING LANGS DE ONDERZIJDE, DAMPOPVANG EN OVERLOOPBEVEILIGING VAN EUROPESE TANKWAGENS****1. Koppelinrichtingen**

- 1.1. De vloeistofaansluiting aan de vularm moet een vrouwelijke aansluiting zijn die gekoppeld kan worden aan een mannelijke API-adapter van 4 inch (101,6 mm) op het voertuig, zoals gedefinieerd door:

— API Recommended Practice 1004
Seventh Edition, November 1988.

Bottom loading and Vapour Recovery for MC-306 Tank Motor Vehicles (Section 2.1.1.1, Type of Adapter used for Bottom Loading)

- 1.2. De dampopvangaansluiting op de dampopvangslang van het laadportaal moet een vrouwelijke nok-groef-verbinding zijn die gekoppeld kan worden aan een mannelijke nok-groef-adapter van 4 inch (101,6 mm) op het voertuig, zoals gedefinieerd door:

— API Recommended Practice 1004
Seventh Edition, November 1988.

Bottom Loading and Vapour Recovery for MC-306 Tank Motor Vehicles (Section 4.1.1.2, Vapour-Recovery Adapter)

2. Vulvoorwaarden

- 2.1. Het normale vloeistofaandebiet moet 2 300 liter per minuut (maximaal 2 500 liter per minuut) per vularm zijn.
- 2.2. Bij piekbelasting van de terminal mag het dampopvangsysteem van het laadportaal, met inbegrip van de dampterugwinningseenheid, een maximale tegendruk van 55 millibar aan de voertuigzijde van de dampopvangadapter tweebrengen.
- 2.3. Alle goedgekeurde voertuigen die langs de onderzijde worden gevuld, zijn voorzien van een identificatieplaat waarop het toegestane maximaal aantal vularmen vermeld staat dat gelijktijdig mag worden gebruikt, zonder dat bij de maximale tegendruk van 55 millibar, aangegeven onder 2.2, dampen via de benzine- en dampcompartimentskleppen worden afgevoerd.

3. Verbinding met de voertuigmassa/overlooptdetectie

Het laadportaal moet voorzien zijn van een overlooptdetectiebedieningseenheid die, verbonden met het voertuig, een faalveilig vultoeletingssignaal geeft, voor zover geen compartimentsoverlooptsensoren een hoog peil signaleren.

- 3.1. Het voertuig moet via een standaard 10-pens elektrische contactdoos verbonden worden met de bedieningseenheid aan het laadportaal. De steker moet op het voertuig gemonteerd zijn en de contrastekker moet bevestigd zijn aan een kabel die verbonden is met de bedieningseenheid van het laadportaal.

- 3.2. De hoog-peildetectoren op het voertuig moeten tweedraads thermistorsensoren, tweedraads optische sensoren, vijfdrads optische sensoren of gelijkwaardige sensoren zijn, mits het systeem faalveilig is. (NB: Thermistors moeten een negatieve temperatuurcoëfficiënt hebben).
- 3.3. De bedieningseenheid van het vulportaal moet zowel voor tweedraads- als vijfdraadssystemen op het voertuig geschikt zijn.
- 3.4. Het voertuig moet met het laadportaal verbonden zijn via de gemeenschappelijke retourdraad van de overloopsensoren, die via het chassis van het voertuig verbonden moet zijn met pen 10 van de steker. Pen 10 van de contrasteker moet verbonden zijn met de omsluiting van de bedieningseenheid, die verbonden moet zijn met de aarding van het laadportaal.
- 3.5. Alle goedgekeurde voertuigen die langs de onderzijde worden gevuld, moeten voorzien zijn van een identificatieplaat (zie punt 2.3) waarop het type van de aangebrachte overlooptdetectiesensoren (nl. twee- of vijfdrads) vermeld staat.

4. Plaats van de verbindingen

- 4.1. Bij het ontwerp van de vloeistoflaad- en dampopvanginrichtingen aan het vulportaal moet worden uitgegaan van een verbindingssysteem op het voertuig dat aan de volgende eisen voldoet:
 - 4.1.1. De hoogte van de hartlijn van de vloeistofadapters bedraagt: ten hoogste 1,4 meter (ongeladen), ten minste 0,5 meter (geladen) en bij voorkeur 0,7 à 1,0 meter.
 - 4.1.2. De horizontale afstand tussen de adapters mag niet minder bedragen dan 0,25 meter (bij voorkeur minimaal 0,3 meter).
 - 4.1.3. Alle vloeistofadapters moeten zich binnen een lengte van ten hoogste 2,5 meter bevinden.
 - 4.1.4. De dampopvangadapter moet zich bij voorkeur rechts van de vloeistofadapters bevinden op een hoogte van maximaal 1,5 meter (ongeladen) en minimaal 0,5 meter (geladen).
- 4.2. De aarding/overlooptdetectie moet zich rechts van de vloeistof- en dampopvangadapters bevinden op een hoogte van maximaal 1,5 meter (ongeladen) en minimaal 0,5 meter (geladen).
- 4.3. Dit verbindingssysteem moet zich geheel aan één zijde van het voertuig bevinden.

5. Beveiligingen

5.1. Aarding/overlooptdetectie

Vullen is uitsluitend toegestaan wanneer door de gecombineerde aardings/overloopbedieningseenheid het vultoeletingssignaal is gegeven.

In geval van overloop of onderbreking van de aarding van het voertuig moet de bedieningseenheid aan het laadportaal de vulcontroleklep aan het vulportaal sluiten.

5.2. Dampopvangdetectie

Vullen is uitsluitend toegestaan wanneer de dampopvangslang met het voertuig is verbonden en de verplaatste damp vrij van het voertuig naar de dampopvanginrichting van de terminal kan stromen.

RICHTLIJN 94/67/EG VAN DE RAAD

van 16 december 1994

betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Overeenkomstig de procedure van artikel 189 C van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende dat de doelstellingen en beginselen van het milieubeleid van de Gemeenschap volgens artikel 130 R van het Verdrag in het bijzonder gericht zijn op voorkoming van verontreiniging, bestrijding van verontreiniging door bij voorrang aan de bron op te treden, en toepassing van het beginsel dat de vervuiler betaalt;

Overwegende dat de Commissie in de Resolutie van de Raad van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid ⁽⁴⁾ is verzocht haar voorstellen inzake verbrandingsinstallaties voor industrieel afval met spoed te vervolledigen;

Overwegende dat de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen emissies tot gevolg heeft die verontreiniging kunnen veroorzaken en daardoor, indien niet op de juiste wijze beheerst, de volksgezondheid en het milieu kunnen schaden; dat in sommige gevallen grensoverschrijdende verontreiniging kan plaatsvinden;

Overwegende dat derhalve preventief handelen is vereist om het milieu te beschermen tegen gevaarlijke emissies als gevolg van de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen;

Overwegende dat de huidige verschillen tussen de nationale bepalingen inzake de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, en, in sommige gevallen, het ontbreken van dergelijke bepalingen, een optreden op Gemeenschapsniveau rechtvaardigen;

Overwegende dat de aanneming van deze richtlijn overeenkomstig artikel 130 T van het Verdrag niet belet dat een Lid-Staat maatregelen voor een verdergaande bescherming van het milieu handhaaft of treft die verenigbaar zijn met het Verdrag;

Overwegende dat in artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽⁵⁾ is bepaald dat de Lid-Staten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu; dat te dien einde in artikel 9 van die richtlijn is bepaald dat iedere afvalverwerkende installatie of onderneming een vergunning van de bevoegde instantie moet verkrijgen die onder meer betrekking heeft op de te nemen voorzorgsmaatregelen;

Overwegende dat in de artikelen 3 en 4 van Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽⁶⁾ is bepaald dat voor de exploitatie van industriële installaties die behoren tot de in die richtlijn vermelde categorieën, waaronder afvalverbrandingsinstallaties, een voorafgaande vergunning is vereist;

Overwegende dat de overeenkomstig deze richtlijn opgerichte en geëxploiteerde verbrandingsinstallaties tot doel hebben de met verontreiniging verband houdende risico's van gevaarlijke afvalstoffen door middel van een oxidatieproces te verminderen, de hoeveelheid en het volume van het afval te verkleinen en reststoffen voort te brengen die op veilige wijze kunnen worden hergebruikt of verwijderd;

Overwegende dat een hoog niveau van milieubescherming de vaststelling en handhaving van passende bedrijfsvoorwaarden en emissiegrenswaarden voor verbrandingsinstallaties voor gevaarlijke afvalstoffen in de Gemeenschap vergt; dat bijzondere bepalingen noodzakelijk zijn in het geval van emissies van dioxinen en furanen, waarvoor het van essentieel belang is dat zij door gebruik van de modernste technologie worden verminderd;

Overwegende dat voor het controleren van de emissies op de naleving van de emissiegrenswaarden en de richtwaarden voor de verontreinigende stoffen hoogwaardige meettechnieken vereist zijn;

⁽¹⁾ PB nr. C 130 van 21. 5. 1992, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. C 332 van 16. 12. 1992, blz. 49.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement uitgebracht op 10 maart 1993 (PB nr. C 115 van 26. 4. 1993, blz. 90). Gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 11 juli 1994 (PB nr. C 232 van 20. 8. 1994, blz. 35) en van het Europees Parlement van 17 november 1994 (PB nr. C 341 van 5. 12. 1994).

⁽⁴⁾ PB nr. C 122 van 18. 5. 1990, blz. 2.

⁽⁵⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

⁽⁶⁾ PB nr. L 188 van 16. 7. 1984, blz. 20. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

Overwegende dat een geïntegreerde bescherming van het milieu tegen de emissies van de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen vereist is; dat waterige afvalstoffen van het wassen van rookgassen daarom slechts mogen worden geloosd na een aparte behandeling om de overgang van verontreiniging van het ene milieucompartiment naar het andere te beperken; dat binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn specifieke emissiegrenswaarden voor verontreinigende stoffen in dergelijke waterige afvalstoffen dienen te worden vastgesteld;

Overwegende dat er bepalingen moeten worden vastgesteld voor gevallen waarin de emissiegrenswaarden worden overschreden en voor technisch onvermijdelijke stilleggingen, storingen of defecten van de reinigingsinstallaties;

Overwegende dat het bijstoken van gevaarlijke afvalstoffen in niet in hoofdzaak voor de verbranding van gevaarlijke stoffen bestemde installaties geen hogere emissies van verontreinigende stoffen mag veroorzaken in het deel van het rookgasvolume dat door dit bijstoken vrijkomt; dat daarvoor dus passende beperkingen dienen te gelden;

Overwegende dat voor een betere bescherming van de gezondheid van personen en het milieu een snelle aanpassing van de bestaande verbrandingsinstallaties aan de in deze richtlijn opgenomen emissiegrenswaarden is vereist, om te voorkomen dat er meer gevaarlijke afvalstoffen naar deze installaties worden overgebracht;

Overwegende dat er een comité dient te worden ingesteld dat tot taak heeft de Commissie bij de uitvoering van deze richtlijn en bij de aanpassing ervan aan de wetenschappelijke en technische vooruitgang bij te staan;

Overwegende dat de verslagen over de uitvoering van deze richtlijn voor de Commissie en de Lid-Staten een belangrijke bron zijn van informatie over de vorderingen bij de ontwikkeling van emissiebeheersingstechnieken;

Overwegende dat er vóór 31 december 2000 voorstellen tot herziening van de emissiegrenswaarden en bijbehorende bepalingen van deze richtlijn aan de Raad dienen te worden voorgelegd in het licht van de verwachte ontwikkelingen in de stand van de technologie, de ervaringen met de exploitatie van de verbrandingsinstallaties en de milieu-eisen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Deze richtlijn strekt ertoe maatregelen en procedures vast te stellen om de negatieve milieu-effecten van verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, in het bijzonder verontreiniging van lucht, bodem, oppervlaktewater en

grondwater, alsmede de daaruit voortvloeiende risico's voor de gezondheid van personen te voorkomen of, wanneer dat niet uitvoerbaar is, zoveel mogelijk te verminderen, en te dien einde voor verbrandingsinstallaties voor gevaarlijke afvalstoffen in de Gemeenschap passende exploitatievoorwaarden en emissiegrenswaarden vast te stellen en te handhaven.

2. Deze richtlijn doet niet af aan de andere communautaire voorschriften ter zake, met name betreffende afvalstoffen en de bescherming van de gezondheid en veiligheid van werknemers bij verbrandingsinstallaties.

Artikel 2

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „gevaarlijke afvalstoffen”: iedere vaste of vloeibare afvalstof als bedoeld in artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen ⁽¹⁾.

De volgende gevaarlijke afvalstoffen vallen echter niet onder het toepassingsgebied van de onderhavige richtlijn:

— brandbare vloeibare afvalstoffen, waaronder afgewerkte olie als omschreven in artikel 1 van Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie ⁽²⁾, indien zij voldoen aan de volgende drie criteria:

i) de concentratie gepolychloroerde aromatische koolwaterstoffen, bijvoorbeeld polychloorbifenylen (PCB's) of pentachloorfenol (PCP), bedraagt niet meer dan de in de communautaire regelgeving ter zake vermelde concentraties,

ii) deze afvalstoffen die niet gevaarlijk zijn ten gevolge van de aanwezigheid van andere bestanddelen als genoemd in bijlage II van Richtlijn 91/689/EEG in hoeveelheden of concentraties die onverenigbaar zijn met de doelstellingen van artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG, en

iii) de netto calorische waarde bedraagt ten minste 30 MJ per kg;

— brandbare vloeibare afvalstoffen die in het rookgas dat rechtstreeks bij hun verbranding ontstaat geen andere emissies kunnen veroorzaken dan die van gasolie als omschreven in artikel 1, lid 1, van Richtlijn 75/716/EEG ⁽³⁾ en geen hogere concentratie van emissies dan door de verbranding van de aldus omschreven gasolie wordt veroorzaakt;

⁽¹⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 20.

⁽²⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 23. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

⁽³⁾ Richtlijn 75/716/EEG van de Raad van 24 november 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen (PB nr. L 307 van 27. 11. 1975, blz. 22). Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

- gevaarlijke afvalstoffen die ontstaan bij de exploratie en de exploitatie van olie- en gasbronnen vanaf offshore-installaties en die aan boord worden verbrand;
 - stedelijk afval dat onder de Richtlijnen 89/369/EEG ⁽¹⁾ en 89/429/EEG ⁽²⁾ valt;
 - van de behandeling van stedelijk afvalwater afkomstig zuiveringslib dat niet gevaarlijk is ten gevolge van de aanwezigheid van bestanddelen als genoemd in bijlage II van Richtlijn 91/689/EEG in hoeveelheden of concentraties — tot de in artikel 1, lid 4, van die richtlijn bedoelde lijst van gevaarlijke afvalstoffen is opgesteld, als bepaald door de Lid-Staten — die onverenigbaar zijn met de doelstellingen van artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG. Deze uitsluiting doet niet af aan het bepaalde in Richtlijn 86/278/EEG ⁽³⁾;
2. „verbrandingsinstallatie”: elke technische inrichting die voor de verbranding door oxidatie van gevaarlijke afvalstoffen, al dan niet met terugwinning van de geproduceerde verbrandingswarmte, wordt gebruikt, met inbegrip van voorbehandeling, pyrolyse of andere thermische behandelingen, bijvoorbeeld het plasmaproces, voor zover de produkten daarvan vervolgens worden verbrand. Hieronder vallen ook de verbrandingsinstallaties waarin deze afvalstoffen als gewone brandstof of voor het bijstoken ten behoeve van industriële processen worden gebruikt.

Deze definitie omvat het terrein en de gehele installatie met de voorzieningen voor de inontvangstname van afval, opslag en voorbehandeling, de verbrandingsoven, de systemen voor de toevoer van afval, brandstof en lucht, de voorzieningen voor rookgas- en afvalwaterbehandeling, alsook de apparatuur en systemen voor de regeling van het verbrandingsproces en voor het continu registreren en bewaken van de verbrandingsomstandigheden.

De volgende installaties vallen niet onder deze definitie:

- verbrandingsinstallaties voor kadavers of dierlijke resten;
- verbrandingsinstallaties voor infectieus ziekenhuisafval dat niet gevaarlijk is als gevolg van de aanwezigheid van andere bestanddelen als genoemd in bijlage II van Richtlijn 91/689/EEG; of

⁽¹⁾ Richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PB nr. L 163 van 14. 6. 1989, blz. 32).

⁽²⁾ Richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PB nr. L 203 van 15. 7. 1989, blz. 50).

⁽³⁾ Richtlijn 86/278/EEG van de Raad van 12 juni 1986 betreffende de bescherming van het milieu, in het bijzonder de bodem, bij het gebruik van zuiveringslib in de landbouw (PB nr. L 181 van 4. 7. 1986, blz. 6). Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

- verbrandingsinstallaties voor stedelijk afval waarin ook infectieus ziekenhuisafval wordt verbrand dat niet wordt vermengd met andere afvalstoffen die gevaarlijk zijn doordat zij een van de andere in bijlage III van Richtlijn 91/689/EEG genoemde eigenschappen bezitten;
3. „nieuwe verbrandingsinstallatie”: een installatie waarvoor op of na de in artikel 18, lid 1, genoemde datum een exploitatievergunning wordt verleend;
 4. „bestaande verbrandingsinstallatie”: een installatie waarvoor de oorspronkelijke exploitatievergunning vóór de in artikel 18, lid 1, genoemde datum is verleend;
 5. „emissiegrenswaarde”: massaconcentratie van verontreinigende stoffen die in van installaties afkomstige emissies gedurende een bepaalde periode niet mag worden overschreden;
 6. „exploitant”: iedere natuurlijke of rechtspersoon die de verbrandingsinstallatie exploiteert of daarover economische zeggenschap bezit of aan wie een dergelijke zeggenschap is overgedragen.

Artikel 3

1. De in de artikelen 9 en 10 van Richtlijn 75/442/EEG, in artikel 11 van de richtlijn als aangevuld door artikel 3 van Richtlijn 91/689/EEG en in artikel 3 van Richtlijn 84/360/EEG bedoelde vergunning wordt slechts verleend, indien uit de aanvraag blijkt dat de verbrandingsinstallatie zodanig ontworpen en uitgerust is en geëxploiteerd zal worden dat alle geschikte maatregelen ter voorkoming van milieuverontreiniging zullen zijn genomen en dat aan de voorschriften van de artikelen 5 tot en met 12 van de onderhavige richtlijn zal worden voldaan.

2. De door de bevoegde autoriteiten afgegeven vergunning vermeldt uitdrukkelijk de soorten en hoeveelheden gevaarlijke afvalstoffen die in de verbrandingsinstallatie mogen worden verwerkt, alsmede de totale capaciteit van de verbrandingsoven.

3. Wanneer in een installatie die niet in hoofdzaak voor verbranding van gevaarlijke afvalstoffen is bestemd, gevaarlijke afvalstoffen worden verbrand (bijstoken) waarvan de vrijkomende warmte nooit meer bedraagt dan 40 % van de totale warmte die op dat moment vrijkomt, gelden ten minste de volgende artikelen:

- de artikelen 1 tot en met 5,
- artikel 6, leden 1 en 5,
- artikel 7, met inbegrip van de bepalingen betreffende de in de artikelen 10 en 11 bedoelde meetvoorschriften,
- artikel 9,
- de artikelen 12, 13 en 14.

4. De vergunning voor bijstoken als omschreven in lid 3 wordt slechts verleend, indien in de aanvraag wordt aangetoond:

- dat de branders voor gevaarlijke afvalstoffen zodanig zijn geplaatst en de afvalstoffen op zodanige wijze worden toegevoegd dat deze afvalstoffen zo volledig mogelijk worden verbrand, en
- dat volgens de in bijlage II beschreven berekeningen aan de bepalingen van artikel 7 zal worden voldaan.

Deze vergunning vermeldt uitdrukkelijk de soorten en hoeveelheden gevaarlijke afvalstoffen waarvoor bijstoken is toegestaan. De vergunning vermeldt tevens de minimale en de maximale toevoer van deze gevaarlijke afvalstoffen, de laagste en de hoogste calorische waarde ervan, alsmede de maximumgehalten aan verontreinigende stoffen, bijvoorbeeld PCB's, PCP, chloor, fluor, zwavel en zware metalen.

De resultaten van de binnen zes maanden na de inbedrijfstelling onder de slechtst denkbare omstandigheden verrichte metingen moeten uitwijzen dat aan de bepalingen van artikel 7 is voldaan. De bevoegde autoriteiten kunnen voor deze periode ontheffing verlenen van het in lid 3 genoemde percentage.

Artikel 4

De aanvragen voor een vergunning en de besluiten van de bevoegde autoriteiten dienaangaande, alsmede de resultaten van de in artikel 11 van deze richtlijn voorgeschreven metingen worden overeenkomstig Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie⁽¹⁾ ter beschikking van het publiek gesteld.

Artikel 5

1. De exploitant treft alle nodige maatregelen met betrekking tot de aflevering en de inontvangstneming van afvalstoffen om negatieve milieu-effecten, in het bijzonder verontreiniging van lucht, bodem, oppervlaktewater en grondwater, alsmede risico's voor de gezondheid van personen te voorkomen of, wanneer dat niet uitvoerbaar is, zoveel mogelijk te verminderen. Deze maatregelen moeten ten minste voldoen aan de voorschriften van de leden 2 en 3.

2. Voordat de afvalstoffen bij de verbrandingsinstallatie worden aanvaard, moet de exploitant een beschrijving van de afvalstoffen ter beschikking zijn gesteld waarin zijn vermeld:

- de fysische en, voor zover doenlijk, de chemische samenstelling van de afvalstoffen, alsmede alle benodigde gegevens voor de beoordeling van de geschiktheid van die stoffen voor het beoogde verbrandingsproces;

- de gevaarlijke eigenschappen van de afvalstoffen, de stoffen waarmee zij niet mogen worden gemengd en de bij behandeling van de afvalstoffen te treffen voorzorgsmaatregelen.

3. Voordat de afvalstoffen bij de verbrandingsinstallatie worden aanvaard, moet de exploitant van de installatie ten minste de volgende inontvangstnemingsprocedures volgen:

- bepaling van de massa van de afvalstoffen;
- controle van de documenten die vereist zijn op grond van Richtlijn 91/689/EEG alsmede, in voorkomend geval, op grond van Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽²⁾ en de voorschriften voor het vervoer van gevaarlijke goederen;
- tenzij dit niet dienstig is, moeten er, zo mogelijk voordat de lading wordt gelost, representatieve monsters worden genomen om aan de hand van controles na te gaan of zij met de in lid 2 bedoelde beschrijving overeenstemmen en om het de bevoegde autoriteiten mogelijk te maken de aard van de behandelde afvalstoffen vast te stellen. Deze monsters moeten gedurende ten minste een maand na de verbranding worden bewaard.

4. De bevoegde autoriteiten kunnen een ontheffing van de leden 2 en 3 verlenen voor ondernemingen of industriële inrichtingen die alleen eigen afvalstoffen verbranden op de plaats van voortbrenging van de afvalstoffen, mits hetzelfde niveau van bescherming wordt bereikt.

Artikel 6

1. De installaties voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen worden zodanig geëxploiteerd dat de afvalstoffen zo volledig mogelijk worden verbrand. Dit kan de toepassing van geschikte afvalvoorbehandelingsstechnieken vergen.

2. Alle verbrandingsinstallaties worden zodanig ontworpen, uitgerust en geëxploiteerd dat het bij verbranding van gevaarlijke afvalstoffen ontstane gas, na de laatste toevoer van verbrandingslucht, op een beheerste en homogene wijze zelfs in de slechtst denkbare omstandigheden wordt verhit tot een temperatuur van ten minste 850°C, gedurende ten minste twee seconden bereikt aan of nabij de binnenwand van de verbrandingskamer bij een zuurstofgehalte van ten minste 6%; indien gevaarlijke afvalstoffen met een gehalte van meer dan 1% gehalogeneerde organische stoffen, uitgedrukt als chloor, worden verbrand, dient de temperatuur tot ten minste 1 100°C te worden opgevoerd.

Wordt de oven gestookt met uitsluitend vloeibare gevaarlijke afvalstoffen of met een mengsel van gasvormige

⁽¹⁾ PB nr. L 158 van 23. 6. 1990, blz. 56.

⁽²⁾ PB nr. L 30 van 6. 2. 1993, blz. 1.

stoffen en van poedervormige vaste stoffen afkomstig van een thermische voorbehandeling van gevaarlijke afvalstoffen in een zuurstofarme omgeving, en wordt meer dan 50 % van de totale hoeveelheid vrijkomende warmte geleverd door de gassen, dan dient het zuurstofgehalte na de laatste verbrandingsluchttoevoer ten minste 3 % te bedragen.

3. Alle verbrandingsinstallaties worden uitgerust met branders die automatisch worden ingeschakeld wanneer de relevante minimumtemperatuur van de verbrandingsgassen na de laatste toevoer van verbrandingsgas onder de in lid 2 genoemde minimumtemperatuur daalt. De branders dienen ook te worden gebruikt bij het starten en stilleggen van de installatie, teneinde te waarborgen dat de relevante minimumtemperatuur gehandhaafd blijft, zolang zich onverbrande afvalstoffen in de verbrandingsoven bevinden.

Tijdens starten en stilleggen of wanneer de temperatuur van het verbrandingsgas beneden de in lid 2 vermelde temperatuur daalt, mogen naar de branders geen brandstoffen worden toegevoerd die hogere emissies kunnen veroorzaken dan die welke ontstaan bij het stoken van gasolie als omschreven in artikel 1, lid 1, van Richtlijn 75/716/EEG, vloeibaar gas of aardgas.

Een verbrandingsinstallatie dient verplicht te zijn voorzien van een systeem waarmee de toevoer van gevaarlijke afvalstoffen wordt belet:

- bij het starten, totdat de vereiste minimale verbrandingstemperatuur is bereikt;
- wanneer de vereiste minimale verbrandingstemperatuur niet behouden blijft;
- wanneer de in artikel 11, lid 1, onder a), voorgeschreven continumetingen uitwijzen dat een emissiegrenswaarde wordt overschreden als gevolg van storingen of defecten aan de reinigingsinstallaties.

4. Van de bepalingen van lid 2 afwijkende en in de vergunning voor bepaalde gevaarlijke afvalstoffen vermelde voorschriften, mogen door de bevoegde autoriteiten worden toegestaan. Evenwel moet ten minste aan de bepalingen van artikel 7 zijn voldaan en moeten de dioxine- en furanenemissieniveaus lager zijn dan of gelijk zijn aan de volgens de voorschriften van lid 2 van dit artikel verkregen niveaus.

De op grond van de bepalingen van dit lid vastgestelde exploitatievoorwaarden en de uitslagen van de verrichte controles dienen aan de Commissie te worden medegedeeld als deel van de overeenkomstig artikel 17 verstrekte informatie.

5. Wanneer de verbrandingsinstallatie in bedrijf is, mogen de volgende grenswaarden voor koolstofmonoxide (CO)-concentraties in de verbrandingsgassen niet worden overschreden:

- a) een als daggemiddelde bepaalde waarde van 50 mg/m³ verbrandingsgas;

- b) 150 mg/m³ verbrandingsgas bij ten minste 95 % van alle metingen, bepaald als in een willekeurige periode van 24 uur genomen gemiddelde waarden over 10 minuten, of 100 mg/m³ verbrandingsgas bij alle metingen, bepaald als in een willekeurige periode van 24 uur genomen halfuurgemiddelden.

6. Alle verbrandingsinstallaties worden zodanig ontworpen, uitgerust en geëxploiteerd dat emissies in de lucht die zouden leiden tot luchtverontreiniging van betekenis aan de grond worden voorkomen; met name rookgassen dienen op gecontroleerde wijze langs de schoorsteen te worden geloosd.

De schoorsteenhoogte dient zodanig berekend te zijn dat de gezondheid van personen en het milieu voor gevaar worden behoeft.

Artikel 7

1. Verbrandingsinstallaties worden zodanig ontworpen, uitgerust en geëxploiteerd dat in het rookgas ten minste de onderstaande emissiegrenswaarden niet worden overschreden:

- a) daggemiddelden:
1. Totaal stof	10 mg/m ³
2. Gas- en dampvormige organische stoffen, uitgedrukt als totaal organische koolstof	10 mg/m ³
3. Zoutzuur (HCl)	10 mg/m ³
4. Waterstoffluoride (HF)	1 mg/m ³
5. Zwaveldioxide (SO ₂)	50 mg/m ³

- b) halfuurgemiddelden:
	A	B
1. Totaal stof	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Gas- en dampvormige organische stoffen, uitgedrukt als totaal organische koolstof	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Zoutzuur (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Waterstoffluoride (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Zwaveldioxide (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) alle gemiddelde waarden over een bemonsteringsperiode van minimaal dertig minuten en maximaal acht uur:

1. Cadmium en cadmiumverbindingen, uitgedrukt als cadmium (Cd)	}	totaal
2. Thallium en thalliumverbindingen, uitgedrukt als thallium (Tl)		0,05 mg/m ³ (*)
		0,1 mg/m ³ (**)
3. Kwik en kwikverbindingen, uitgedrukt als kwik (Hg)	}	0,05 mg/m ³ (*)
		0,1 mg/m ³ (**)

4. Antimoon en antimoonverbindingen, uitgedrukt als antimoon (Sb)
5. Arseen en arseenverbindingen, uitgedrukt als arseen (As)
6. Lood en loodverbindingen, uitgedrukt als lood (Pb)
7. Chroom en chroomverbindingen, uitgedrukt als chroom (Cr)
8. Kobalt en kobaltverbindingen, uitgedrukt als kobalt (Co)
9. Koper en koperverbindingen, uitgedrukt als koper (Cu)
10. Mangaan en mangaanverbindingen, uitgedrukt als mangaan (Mn)
11. Nikkel en nikkelverbindingen, uitgedrukt als nikkel (Ni)
12. Vanadium en vanadiumverbindingen, uitgedrukt als vanadium (V)
13. Tin en tinverbindingen, uitgedrukt als tin (Sn)

totaal
0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

Deze gemiddelde waarden gelden ook voor de gas- en dampvormige emissies van de betreffende zware metalen en verbindingen daarvan.

(*) Nieuwe installaties.

(**) Bestaande installaties.

2. De emissie van dioxinen en furanen wordt met de modernste technieken verminderd. Uiterlijk met ingang van 1 januari 1997 mogen alle in een bemonsteringstijd van minimaal 6 en maximaal 8 uur gemeten gemiddelde waarden een grenswaarde van 0,1 ng/m³ niet overschrijden, tenzij uiterlijk zes maanden voor die datum door de Commissie volgens de procedure van artikel 16 niet op Gemeenschapsniveau is gezorgd voor de beschikbaarheid van geharmoniseerde meetmethoden. Deze grenswaarde wordt omschreven als de som van de overeenkomstig bijlage I berekende concentraties van de afzonderlijke dioxinen en furanen. Tot de datum waarop deze grenswaarde van kracht wordt, dienen de Lid-Statens deze waarde ten minste als richtwaarde te hanteren.

3. De resultaten van de metingen, verricht ter controle op de naleving van de in artikel 6 en in het onderhavige artikel vermelde grens- en richtwaarden, worden herleid tot de in artikel 11, lid 2, vermelde condities.

4. Indien gevaarlijke afvalstoffen worden bijgestookt als bedoeld in artikel 3, lid 3, gelden de bepalingen van artikel 6, lid 5, en van de leden 1, 2 en 3 van het onderhavige artikel slechts voor het door verbranding van deze afvalstoffen ontstane deel van het rookgasvolume, overeenkomstig de criteria van bijlage II.

Voor de betrokken verontreinigende stoffen in het rookgas van de in artikel 3, lid 3, bedoelde installaties worden passende emissiegrens- en richtwaarden vastgesteld overeenkomstig bijlage II.

Artikel 8

1. Afvalwater van een verbrandingsinstallatie mag alleen geloosd worden indien daartoe door de bevoegde autoriteiten een vergunning is verleend.

2. Lozingen in het aquatische milieu van waterige afvalstoffen van de reiniging van rookgassen moeten zoveel mogelijk beperkt worden.

Mits dit in de vergunning specifiek is bepaald, mogen de waterige afvalstoffen na afzonderlijke behandeling worden geloosd, op voorwaarde dat:

- de desbetreffende communautaire, nationale en plaatselijke voorschriften worden nageleefd in de vorm van emissiegrenswaarden; en
- de massa zware metalen, dioxinen en furanen in die waterige afvalstoffen in verhouding tot de hoeveelheid verwerkte gevaarlijke afvalstoffen zodanig wordt verminderd dat de massa die in het water mag worden geloosd geringer is dan de massa welke in de lucht mag worden geloosd.

3. Onverminderd lid 2 stelt de Raad op voorstel van de Commissie binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn een reeks specifieke grenswaarden vast voor de verontreinigende stoffen in de te lozen effluënten van de reiniging van rookgassen.

4. Verbrandingsinstallaties met de bijbehorende terreinen voor opslag van gevaarlijke afvalstoffen worden zodanig ontworpen en geëxploiteerd dat het binnendringen van verontreinigende stoffen in bodem en grondwater overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn 80/68/EEG van de Raad van 17 december 1979 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen⁽¹⁾ wordt voorkomen. Bovendien moet worden voorzien in opvangcapaciteit voor van het terrein van de verbrandingsinstallatie wegvloeiend regenwater en voor bij overlopen of brandbestrijding ontstaan verontreinigd water. De opvangcapaciteit dient zodanig te zijn dat dit water, alvorens het wordt geloosd, zo nodig getest en gezuiverd kan worden.

(1) PB nr. L 20 van 26. 1. 1980, blz. 43. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

Artikel 9

1. Door de werking van de verbrandingsinstallatie ontstane reststoffen worden overeenkomstig de Richtlijnen 75/442/EEG en 91/689/EEG nuttig toegepast of verwijderd. Daartoe kan voorbehandeling van die reststoffen nodig zijn. Deze reststoffen dienen gescheiden van elkaar te worden gehouden in afwachting van de keuze tussen nuttige toepassing of verwijdering; ter bevordering hiervan dienen de geschikte technologieën te worden toegepast.

2. Vervoer en tussentijdse opslag van droge reststoffen in de vorm van stof, bijvoorbeeld stof van ketels en droge reststoffen van de rookgasbehandeling, geschieden in gesloten houders.

3. Eventueel bij de verbrandingsprocessen vrijgekomen warmte dient zoveel mogelijk te worden gebruikt.

4. Alvorens de methoden van verwijdering of nuttige toepassing van de verbrandingsreststoffen vast te stellen, worden passende tests uitgevoerd om na te gaan welke de fysische en chemische eigenschappen en het verontreinigend vermogen van de verschillende verbrandingsreststoffen zijn. De analyse heeft in het bijzonder betrekking op de oplosbare fractie en zware metalen.

Artikel 10

1. De meetvoorschriften voor het overeenkomstig artikel 11 controleren van de voor het verbrandingsproces van belang zijnde parameters, condities en massaconcentraties van de verontreinigende stoffen worden in de door de bevoegde autoriteiten af te geven vergunning, in de daaraan verbonden voorwaarden of in de relevante bindende algemene regels inzake meetvoorschriften bepaald.

2. De vergunning wordt slechts verleend, indien uit de aanvraag blijkt dat de voorgestelde meettechnieken aan bijlage III beantwoorden. De waarden van het (95 %) betrouwbaarheidsinterval, bepaald bij de emissiegrenswaarden van artikel 6, lid 5, onder a), en artikel 7, lid 1, onder a), punten 1, 2, 3 en 5, mogen de waarden van bijlage III, punt 4, niet overschrijden.

De juiste installatie en de werking van de geautomatiseerde controleapparatuur worden onderworpen aan controle en aan een jaarlijkse test.

3. De bemonsterings- en meetmethoden die worden gehanteerd om aan de voorschriften inzake periodieke meting van iedere luchtverontreinigende stof te voldoen en de plaats van de monsternamen- of meetpunten worden in de door de bevoegde autoriteiten af te geven vergunning, in de daaraan verbonden voorwaarden of in de relevante bindende algemene regels inzake bemonsterings- en meetvoorschriften bepaald.

De voorschriften inzake periodieke metingen worden door de bevoegde autoriteiten overeenkomstig bijlage III vastgesteld.

Artikel 11

1. In de verbrandingsinstallatie worden overeenkomstig bijlage III de volgende metingen verricht:

- a) continuumetingen van de in artikel 6, lid 5, en artikel 7, lid 1, onder a) en b), genoemde stoffen;
- b) continuumetingen van de volgende procesparameters:
 - temperatuur als vermeld in artikel 6, leden 2 en 4,
 - zuurstofgehalte, druk, temperatuur en waterdampgehalte van de rookgassen;
- c) ten minste twee metingen per jaar van de in artikel 7, lid 1, onder c), en lid 2, genoemde stoffen; gedurende de eerste twaalf maanden na de inbedrijfstelling wordt echter om de twee maanden een meting verricht;
- d) een passende controle van de verblijftijd, de relevante minimumtemperatuur en het zuurstofgehalte van de rookgassen als omschreven in artikel 6, leden 2 en 4, en wel ten minste één keer, wanneer de verbrandingsinstallatie in bedrijf wordt gesteld, alsmede onder de slechtst denkbare bedrijfsomstandigheden.

Continuumeting van HF mag achterwege blijven, indien voor HCl behandelingsstappen worden gevolgd, die waarborgen dat de emissiegrenswaarde van artikel 7, lid 1, onder a), punt 3, en onder b), punt 3, niet wordt overschreden. De HF-emissies worden in dit geval periodiek gemeten.

Continuumeting van het waterdampgehalte is niet nodig, indien de als monster gebruikte rookgassen worden gedroogd alvorens de emissies worden geanalyseerd.

Metingen van de in artikel 7, lid 1, vermelde verontreinigende stoffen zijn niet nodig, indien in de vergunning verbranding slechts wordt toegestaan voor gevaarlijke afvalstoffen die geen gemiddelde waarden van die verontreinigende stoffen kunnen veroorzaken welke hoger zijn dan 10 % van de emissiegrenswaarden van artikel 7, lid 1.

Zodra in de Gemeenschap geschikte meettechnieken beschikbaar zijn, zal de Commissie volgens de procedure van artikel 16 besluiten vanaf welke datum continuumetingen van de in artikel 7, lid 1, onder c), en lid 2, genoemde stoffen overeenkomstig bijlage III moeten worden uitgevoerd.

2. De resultaten van de metingen, verricht ter controle op de naleving van de in de artikelen 6 en 7 neergelegde grens- en richtwaarden, worden tot de volgende condities herleid:

- temperatuur 273 K, druk 101,3 kPa, zuurstofgehalte 11 %, droog gas;
- temperatuur 273 K, druk 101,3 kPa, zuurstofgehalte 3 %, droog gas, uitsluitend bij verbranding van afgevoerde olie als gedefinieerd in Richtlijn 75/439/EEG.

Wanneer de gevaarlijke afvalstoffen in een met zuurstof verrijkte atmosfeer worden verbrand, mogen de meetresultaten worden herleid tot een door de bevoegde autoriteiten vastgesteld zuurstofgehalte dat de bijzondere omstandigheden van het individuele geval weerspiegelt. In het geval van artikel 3, lid 3, worden de meetresultaten herleid tot een totaal zuurstofgehalte als berekend in bijlage II.

Wanneer de emissies van verontreinigende stoffen door behandeling van het rookgas worden verminderd, geschiedt de herleiding met betrekking tot de in de eerste alinea vermelde zuurstofgehalten slechts indien het over dezelfde periode als voor de betrokken verontreinigende stof gemeten zuurstofgehalte hoger is dan het relevante standaardzuurstofgehalte.

3. De emissiegrenswaarden zijn nageleefd, indien:

— alle daggemiddelden de emissiegrenswaarden van artikel 6, lid 5, onder a), en artikel 7, lid 1, onder a), niet overschrijden, en

ofwel alle halfuurgemiddelden in één jaar de emissiegrenswaarden in kolom A van artikel 7, lid 1, onder b), niet overschrijden,

ofwel 97 % van de halfuurgemiddelden in één jaar de emissiegrenswaarden in kolom B van artikel 7, lid 1, onder b), niet overschrijdt,

— alle gemiddelden over de monsternemingsperiode van artikel 7, lid 1, onder c), de daarin vermelde emissiegrenswaarden niet overschrijden;

— aan het bepaalde in artikel 6, lid 5, onder b), wordt voldaan.

Om te beoordelen of de emissiegrenswaarden zijn nageleefd, worden de gemiddelde waarden die worden bepaald binnen de in artikel 12, lid 2, bedoelde perioden niet in aanmerking genomen.

De halfuurgemiddelden en de 10-minuten-gemiddelden worden bepaald binnen de tijd dat de installatie werkelijk in bedrijf is (met inbegrip van de voor starten en stilleggen benodigde tijd, wanneer gevaarlijke afvalstoffen worden verbrand) aan de hand van de meetwaarden, waarvan de waarde van het betrouwbaarheidsinterval van bijlage III, punt 4, is afgetrokken. De daggemiddelden worden bepaald op basis van die gevalideerde gemiddelde waarden.

De gemiddelden over de monsternemingsperiode, en in het geval van periodieke metingen van HF de gemiddelde waarden voor HF, worden bepaald overeenkomstig de voorschriften van artikel 10, lid 3.

Artikel 12

1. Indien uit de verrichte metingen blijkt dat de in deze richtlijn vastgestelde emissiegrenswaarden zijn overschreden, worden de bevoegde autoriteiten daarvan terstond op de hoogte gebracht. In de betrokken installatie mogen

geen gevaarlijke afvalstoffen meer worden verbrand zolang de emissiegrenswaarden niet worden nageleefd, totdat de bevoegde autoriteiten toestemming verlenen voor de hervatting van de verbranding van deze afvalstoffen.

2. Voor technisch onvermijdelijke stilleggingen of storingen dan wel voor defecten aan rookgasreinigingsinstallaties of meetinstallaties stellen de bevoegde autoriteiten de maximaal toelaatbare periode vast, gedurende welke de concentraties van de in de lucht uitgestoten, onder de voorschriften vallende stoffen de voorgeschreven emissiegrenswaarden mogen overschrijden. De installatie mag in geen geval langer dan vier uur onafgebroken met verbranding van gevaarlijke afvalstoffen voortgaan; voorts mag de totale duur waarin de installatie in de loop van één jaar onder die omstandigheden in bedrijf is niet meer dan 60 uur bedragen.

In geval van een defect moet de exploitant de activiteit van de installatie zo spoedig als uitvoerbaar is verminderen of de installatie stilleggen, totdat normaal bedrijf opnieuw mogelijk is. In installaties als bedoeld in artikel 3, lid 3, wordt het bijstoken van gevaarlijke afvalstoffen gestaakt.

Het totale stofgehalte van de uitstoot mag onder geen beding meer bedragen dan 150 mg/m³, uitgedrukt als halfuurgemiddelde. Voorts mogen de emissiegrenswaarden van artikel 7, lid 1, onder a), punt 2, en onder b), punt 2, niet worden overschreden. Aan alle overige voorwaarden van artikel 6 dient te worden voldaan.

Artikel 13

1. De bepalingen van deze richtlijn worden binnen drie jaar en zes maanden na de in artikel 18, lid 1, bepaalde datum van toepassing voor bestaande verbrandingsinstallaties.

2. De exploitant kan de bevoegde autoriteiten echter binnen zes maanden na de in artikel 18, lid 1, bepaalde datum ervan in kennis stellen dat de bestaande installatie niet langer dan 20 000 uur binnen een met de kennisgeving van de exploitant aanvangende periode van ten hoogste vijf jaar in bedrijf zal zijn, alvorens zij definitief buiten werking wordt gesteld. In dat geval is lid 1 niet van toepassing.

Artikel 14

Vóór 31 december 2000, en met name in het licht van de verwachte ontwikkeling van de stand van de technologie, de ervaringen met de exploitatie van de installaties en de milieu-eisen, dient de Commissie bij de Raad een verslag in over de ervaringen met de toepassing van de richtlijn en de vooruitgang op het gebied van emissiebeheersingstechnieken, samen met voorstellen voor de herziening van de emissiegrenswaarden en bijbehorende bepalingen van deze richtlijn.

Eventuele ingevolge een dergelijke herziening vastgestelde emissiegrenswaarden zijn niet vóór 31 december 2006 van toepassing op bestaande verbrandingsinstallaties.

Artikel 15

De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 16 de wijzigingen vast die nodig zijn om de bepalingen van de artikelen 10, 11 en 12 en van de bijlagen I tot en met III aan te passen aan de technische vooruitgang.

Artikel 16

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

b) Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad drie maanden na de indiening van het voorstel bij de Raad geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld, behalve wanneer de Raad

zich met gewone meerderheid van stemmen tegen genoemde maatregelen heeft uitgesproken.

Artikel 17

De verslagen over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn worden opgesteld volgens de procedure van artikel 5 van Richtlijn 91/692/EEG. Het eerste verslag bestrijkt de eerste volledige periode van drie jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn.

Artikel 18

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 31 december 1996 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 19

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 20

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 16 december 1994.

Voor de Raad

De Voorzitter

A. MERKEL

BIJLAGE I

EQUIVALENTIEFACTOREN VOOR DIOXINEN EN DIBENZOFURANEN

Voor de bepaling van de opgetelde waarden zoals aangegeven in artikel 7, lid 2, moeten de massaconcentraties van de volgende dioxinen en dibenzofuranen, alvorens ze worden opgeteld, vermenigvuldigd worden met de volgende equivalentiefactoren (gebruikt wordt het begrip „toxiciteitsequivalent”).

		<i>Toxiciteits- equivalentie- factor</i>
2,3,7,8	— Tetrachloordibenzodioxine (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— Pentachloordibenzodioxine (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Hexachloordibenzodioxine (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexachloordibenzodioxine (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexachloordibenzodioxine (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachloordibenzodioxine (HpCDD)	0,01
	— Octachloordibenzodioxine (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetrachloordibenzofuraan (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— Pentachloordibenzofuraan (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— Pentachloordibenzofuraan (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Hexachloordibenzofuraan (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexachloordibenzofuraan (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexachloordibenzofuraan (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Hexachloordibenzofuraan (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachloordibenzofuraan (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptachloordibenzofuraan (HpCDF)	0,01
	— Octachloordibenzofuraan (OCDF)	0,001

BIJLAGE II

BEPALING VAN DE EMISSIEGRENSWAARDEN EN -RICHTWAARDEN VOOR HET BIJSTOKEN VAN GEVAARLIJKE AFVALSTOFFEN

De grens- of richtwaarden voor elke relevante verontreinigende stof en voor koolstofmonoxide in het rookgas die ontstaan als gevolg van het bijstoken van gevaarlijke afvalstoffen moeten als volgt berekend worden:

$$\frac{V_{\text{afvalstoffen}} \times C_{\text{afvalstoffen}} + V_{\text{proces}} \times C_{\text{proces}}}{V_{\text{afvalstoffen}} + V_{\text{proces}}} = C$$

V_{afvalstoffen}: volume rookgas ten gevolge van de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, uitsluitend bepaald op basis van de afvalstof met de laagste calorische waarde, gespecificeerd in de vergunning, en herleid tot de in artikel 11, lid 2, vermelde omstandigheden.

Indien de warmte die vrijkomt bij de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen minder dan 10 % bedraagt van de totale in de installatie vrijkomende warmte, moet V_{afvalstoffen} worden berekend op basis van een (theoretische) hoeveelheid afvalstoffen die bij verbranding, bij een vastgestelde totale vrijkomende warmte, 10 % van de vrijkomende warmte zou opleveren.

C_{afvalstoffen}: emissiegrenswaarden voor installaties die uitsluitend gevaarlijke afvalstoffen verbranden (minimaal de emissiegrenswaarden en richtwaarden voor de verontreinigende stoffen en voor koolstofmonoxide zoals deze in artikel 7, leden 1 en 2, en in artikel 6, lid 5, vastgesteld zijn).

V_{proces}: volume rookgas dat volgt uit de werkwijze van de installatie, met inbegrip van de verbranding van de toegestane normaal in de verbrandingsinstallatie gebruikte brandstoffen (geen gevaarlijke afvalstoffen), bepaald op basis van het zuurstofgehalte waartoe de emissies herleid moeten worden, zoals vastgesteld in de communautaire of nationale voorschriften. Als er geen voorschriften voor dit soort verbrandingsinstallaties bestaan, moet het reële zuurstofgehalte in de rookgassen, zonder verdunning door toevoeging van voor het verbrandingsproces onnodige lucht gebruikt worden. Voor het overige moet het volume worden herleid tot de in artikel 11, lid 2, vermelde omstandigheden.

C_{proces}: emissiegrenswaarden van de relevante verontreinigende stoffen en koolstofmonoxide in het rookgas van verbrandingsinstallaties die aan de voor die installaties geldende wettelijke en bestuursrechtelijke nationale bepalingen voldoen, wanneer daarin de normaal toegestane brandstoffen (geen gevaarlijke afvalstoffen) worden gestookt. Bij ontbreken van dergelijke bepalingen worden de in de vergunning vermelde emissiegrenswaarden gebruikt. Bij ontstentenis van een vergunning worden de werkelijke massaconcentraties gebruikt.

C: totale emissiegrenswaarde of -richtwaarde voor CO en de relevante verontreinigende stoffen ter vervanging van de emissiegrenswaarden en de richtwaarden als vermeld in artikel 6, lid 5, en in artikel 7, leden 1 en 2. Het totale zuurstofgehalte dat het zuurstofgehalte voor de herleiding in de artikelen 6 en 7 vervangt, wordt berekend op basis van het bovenstaande gehalte, rekening houdend met de partiële volumes.

Hierbij mogen niet geteld worden:

verontreinigende stoffen en CO die niet rechtstreeks ontstaan door de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen of door de verbranding van brandstoffen (maar b.v. door materialen die nodig zijn voor de produktie of door produkten), evenals het CO dat rechtstreeks ontstaat door deze verbranding, indien

- de hogere CO-concentraties in het verbrandingsgas vereist zijn voor het produktieproces, en
- aan C_{afvalstoffen} (zoals boven gedefinieerd) voor dioxinen en furanen voldaan is.

In elk geval moet, uitgaande van de toegestane gevaarlijke afvalstoffen die mogen worden bijgestookt, de totale emissiegrenswaarde (C) zodanig berekend worden dat de emissies in het milieu zo gering mogelijk zijn.

BIJLAGE III

MEETTECHNIEKEN

1. Concentratiebepalingen van luchtverontreinigende stoffen in gasleidingen moeten representatief gebeuren.
2. Bemonstering en analyse van alle verontreinigende stoffen, met inbegrip van de dioxinen en furanen, evenals de referentiemetingen ter ijking van automatische meetsystemen, moeten uitgevoerd worden volgens de CEN-normen die in opdracht van de Commissie worden opgesteld. In afwachting van de CEN-normen gelden de nationale normen.
3. Een controlemethode voor dioxinen en furanen kan alleen goedgekeurd worden indien de detectiegrens voor bemonstering en analyse van de individuele dioxinen en furanen voldoende laag is om in termen van toxiciteits-equivalenten een zinvol resultaat te kunnen bepalen.
4. De waarden van de 95 %-betrouwbaarheidsintervallen, bepaald bij de emissiegrenswaarden, mogen de volgende percentages van de emissiegrenswaarden niet overschrijden:

Koolstofmonoxide (artikel 6, lid 5, onder a):	10 %
Zwavedioxide (artikel 7, lid 1, onder a), punt 5):	20 %
Totaal stof (artikel 7, lid 1, onder a), punt 1):	30 %
Totale organische koolstof (artikel 7, lid 1, onder a), punt 2):	30 %
Zoutzuur (artikel 7, lid 1, onder a), punt 3):	40 %

RICHTLIJN 94/74/EG VAN DE RAAD

van 22 december 1994

tot wijziging van Richtlijn 92/12/EEG betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, Richtlijn 92/81/EEG betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën en Richtlijn 92/82/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven voor minerale oliën

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 99,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat de douaneregeling inzake uitvoer uitgesloten moet worden van de schorsingsregeling „accijnzen” teneinde in het kader van de regeling voor het verkeer van accijnsprodukten de aan het verkeer van de plaats van verzending van de produkten tot het douanekantoor van uitgang uit de Gemeenschap verbonden risico's te kunnen waarborgen;

Overwegende dat voor het geval de verzending van accijnsprodukten leidt tot een aangifte tot plaatsing onder een regeling intern douanevervoer of onder de regeling van de TIR- of ATA-Overeenkomst, bepaald dient te worden dat deze aangifte geldt als geleidedocument op het gebied van accijnzen;

Overwegende dat voor het verkeer van in een Lid-Staat tot verbruik uitgeslagen accijnsprodukten met een bestemming in deze zelfde Lid-Staat via het grondgebied van een andere Lid-Staat het vereenvoudigde geleidedocument moet worden gebruikt dat omschreven is in Verordening (EEG) nr. 3649/92 van de Commissie ⁽⁴⁾;

Overwegende dat op het geleidedocument alle verliezen moeten worden aangetekend die tijdens het intracommunautaire verkeer zijn opgetreden teneinde een juiste aanzuivering van dit document mogelijk te maken, en dat de regels voor en de inhoud van deze aantekeningen bepaald moeten worden;

Overwegende dat in plaats van de thans geldende zekerheden een facultatieve zekerheid dient te worden bepaald, die gesteld moet worden door de vervoerder of de eige-

naar van produkten teneinde de aan het intracommunautaire verkeer verbonden risico's te beperken;

Overwegende dat eventueel een ontheffing van de zekerheidsstelling inzake het intracommunautaire verkeer van minerale oliën over zee of via leidingen verleend moet worden;

Overwegende dat het mogelijk moet worden gemaakt om via een wijziging op het administratief geleidedocument een nieuwe geadresseerde of een nieuwe plaats van levering aan te geven;

Overwegende dat de voorwaarden moeten worden vastgesteld die de verzender van minerale oliën moet naleven teneinde het invullen van het vak van het geleidedocument betreffende de geadresseerde, wanneer deze laatste bij het vertrek onbekend is, achterwege te kunnen laten;

Overwegende dat het mogelijk gemaakt moet worden aanvullende maatregelen vast te stellen op het gebied van steekproefcontroles teneinde de administratieve samenwerking tussen de Lid-Staten te verbeteren;

Overwegende dat bepaald dient te worden dat de gegevens vervat in de exemplaren van het geleidedocument die bestemd zijn voor de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van vertrek en de Lid-Staat van bestemming, eventueel verzonden kunnen worden door middel van systemen voor geautomatiseerde gegevensverwerking;

Overwegende dat verzending per fax van het terug te zenden exemplaar mogelijk gemaakt dient te worden teneinde de transactie sneller te kunnen afwickelen;

Overwegende dat voor accijnsprodukten die regelmatig tussen in twee Lid-Staten gevestigde belastingentrepots worden vervoerd, de procedure van aanzuivering van het geleidedocument vereenvoudigd dient te worden;

Overwegende dat moet worden bepaald dat het gebruik van fiscale merktekens of nationale herkenningstekens geen afbreuk mag doen aan de voorschriften van de Lid-Staten met het oog op een juiste toepassing van de vigerende belastingregels en de voorkoming van belastingfraude, -ontduiking en -misbruik;

Overwegende dat bepaald dient te worden op welke voorwaarden aan de strijdkrachten en andere organisaties een vrijstelling op het gebied van accijnzen verleend kan worden;

⁽¹⁾ PB nr. C 215 van 5. 8. 1994, blz. 19.

⁽²⁾ Advies uitgebracht op 16 december 1994 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽³⁾ Advies uitgebracht op 20 oktober 1994 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽⁴⁾ PB nr. L 369 van 18. 12. 1992, blz. 17.

Overwegende dat het voor de goede werking van de interne markt van belang is te bepalen welke produkten tot de categorie minerale oliën behoren;

Overwegende dat dient te worden bepaald welke tot de categorie minerale oliën behorende produkten aan het algemene stelsel inzake controle van de accijnzen onderworpen moeten worden;

Overwegende dat de teruggaaf mogelijk moet worden gemaakt van accijnzen die zijn voldaan over minerale oliën die verontreinigd of bij toeval vermengd zijn en die weer in een belastingentrepot worden aangeboden ter verwerking;

Overwegende dat een verplichte vrijstelling op communautair niveau dient te gelden voor minerale oliën die met het oog op chemische reductie ingespoten worden in hoogovens, teneinde concurrentiedistorsies te voorkomen die voortvloeien uit verschillen in de stelsels van belastingheffing tussen de Lid-Staten;

Overwegende dat uitdrukkelijk bepaald dient te worden dat de tot verbruik in een Lid-Staat uitgeslagen minerale oliën die zich bevinden in de reservoirs van motorvoertuigen en die bestemd zijn om als motorbrandstof door deze motorvoertuigen gebruikt te worden, van de accijns in een andere Lid-Staat vrijgesteld zijn teneinde het vrije verkeer van personen en goederen niet te belemmeren en dubbele belastingheffing te voorkomen;

Overwegende dat die GN-codes betreffende gelode en ongelode benzine aangepast moeten worden in verband met de wijzigingen die zijn aangebracht in de jongste versie van het Geïntegreerd Tarief van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾;

Overwegende ten slotte dat de in de stelsels van toepassing van de accijnzen aan te brengen aanpassingen waarop deze richtlijn betrekking heeft, en die tot doel hebben de goede werking van de interne markt te verzekeren, niet op bevredigende wijze door de Lid-Staten afzonderlijk kunnen worden gerealiseerd en derhalve een op communautair niveau vastgestelde onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende de accijnzen vereisen;

Overwegende dat derhalve de Richtlijnen 92/12/EEG ⁽²⁾, 92/81/EEG ⁽³⁾ en 92/82/EEG ⁽⁴⁾ gewijzigd dienen te worden,

⁽¹⁾ PB nr. C 143 A van 24. 5. 1993, blz. 560.

⁽²⁾ PB nr. L 76 van 23. 3. 1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/108/EEG (PB nr. L 390 van 31. 12. 1992, blz. 124).

⁽³⁾ PB nr. L 316 van 31. 10. 1992, blz. 12. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/108/EEG (PB nr. L 390 van 31. 12. 1992, blz. 124).

⁽⁴⁾ PB nr. L 316 van 31. 10. 1992, blz. 19.

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 92/12/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. artikel 5 wordt als volgt gewijzigd:

a) in lid 2 wordt het eerste streepje vervangen door:

„— van herkomst uit of met als bestemming derde landen of de in artikel 2, leden 1, 2 en 3, bedoelde gebieden of de Kanaaleilanden, wanneer zij onder een van de douaneschorsingsregelingen worden geplaatst die zijn genoemd in artikel 84, lid 1, onder a), van Verordening (EEG) nr. 2913/92^(*), dan wel in een vrije zone of in een vrij entrepot worden ondergebracht;

^(*) PB nr. L 302 van 19. 10. 1992, blz. 1.”;

b) het tweede streepje van lid 2 wordt vervangen door:

„— wanneer zij via EVA-landen worden verzonden tussen de Lid-Staten dan wel tussen een Lid-Staat en een EVA-land, overeenkomstig de regeling voor intern communautair douanevervoer, of via een of meer niet tot de EVA behorende derde landen onder dekking van een carnet TIR of een carnet ATA.”;

c) in lid 2, tweede alinea, wordt de eerste zinsnede vervangen door:

„In de gevallen waarin het enig document wordt gebruikt.”;

d) het volgende lid wordt toegevoegd:

„3. De eventuele aanvullende aantekeningen die moeten voorkomen in de vervoersdocumenten of de handelsbescheiden die dienst doen als documenten voor douanevervoer, alsmede de wijzigingen die nodig zijn om de zuiveringsprocedure aan te passen wanneer de accijnsprodukten zich in het verkeer bevinden onder dekking van een vereenvoudigde procedure voor intern communautair douanevervoer, worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 24.”;

2. aan artikel 7 worden de volgende leden toegevoegd:

„7. Elk verkeer van de accijnsprodukten die reeds in een Lid-Staat tot verbruik zijn uitgeslagen, langs een passend traject via het grondgebied van een andere Lid-Staat naar een plaats van bestemming in dezelfde Lid-Staat, vindt plaats onder dekking van het in lid 4 bedoelde geleidedocument.

8. In de in lid 7 bedoelde gevallen:

a) moet de verzender, voorafgaande aan de verzending van de goederen, aangifte doen bij de belas-

tingautoriteiten van de plaats van vertrek die belast zijn met de controle op het gebied van de accijns;

- b) moet de geadresseerde de ontvangst van de goederen bevestigen volgens de voorschriften van de belastingautoriteiten van de plaats van bestemming die belast zijn met de controle op het gebied van de accijns;
- c) moeten de verzender en de geadresseerde elke controle toelaten waardoor hun eigen belastingautoriteiten zich kunnen vergewissen van de daadwerkelijke ontvangst van de goederen.

9. Worden accijnsprodukten veelvuldig en regelmatig onder de in lid 7 genoemde voorwaarden verzonden, dan kunnen de Lid-Staten via bilaterale overeenkomsten een van de leden 7 en 8 afwijkende vereenvoudigde procedure toestaan.”;

3. in artikel 13 wordt punt a) vervangen door:

„a) zo nodig een zekerheid inzake productie, verwerking en voorhanden hebben stellen, alsmede een zekerheid inzake verkeer, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 15, lid 3, waarvan de voorwaarden worden vastgesteld door de belastingautoriteiten van de Lid-Staat waar het belastingentrepot is erkend;”;

4. aan artikel 14 wordt het volgende lid toegevoegd:

„4. Van de tekorten als bedoeld in lid 3 en de verliezen die niet op grond van lid 1 zijn vrijgesteld, moet in ieder geval door de bevoegde autoriteiten aantekening worden gemaakt op het aan de verzender terug te zenden exemplaar van het in artikel 18, lid 1, bedoelde geleidedocument voor de schorsingsregeling.

Daarbij wordt als volgt gehandeld:

- in het geval van tekorten of verliezen die zijn opgetreden tijdens intracommunautair vervoer van accijnsprodukten onder de schorsingsregeling maken de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat die deze tekorten of verliezen vaststellen, dienovereenkomstig aantekening op het terug te zenden exemplaar van het geleidedocument;
- bij aankomst van de produkten in de Lid-Staat van bestemming geven de bevoegde autoriteiten aan of zij gedeeltelijke vrijstelling dan wel geen vrijstelling verlenen voor de vastgestelde tekorten of verliezen.

In deze gevallen vermelden zij de grondslag voor de berekening van de overeenkomstig het bepaalde in lid 3 te heffen accijnzen. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming moeten een afschrift van het terug te zenden exemplaar van het geleidedocument toezenden aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar de verliezen zijn vastgesteld.”;

5. artikel 15 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 1 wordt vervangen door:

„1. Onverminderd artikel 5, lid 2, artikel 16, artikel 19, lid 4, en artikel 23, lid 1 bis, moet het verkeer van accijnsprodukten dat onder de schorsingsregeling plaatsvindt, geschieden tussen belastingentrepots.

De eerste alinea is ook van toepassing op het intracommunautaire verkeer van niet tot verbruik uitgeslagen produkten waarvoor een accijstarief nul geldt.”;

b) lid 3 wordt vervangen door:

„3. De aan het intracommunautaire verkeer verbonden risico's worden gedekt door de zekerheid die overeenkomstig artikel 13 is gesteld door de erkende entrepouder van verzending of, in voorkomend geval, door een hoofdelijke zekerheid van verzender en vervoerder. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten kunnen de vervoerder of de eigenaar van de produkten toestaan een zekerheid te stellen in plaats van de door de erkende entrepouder van verzending te stellen zekerheid. In voorkomend geval kunnen de Lid-Staten een zekerheid eisen van de geadresseerde.

Worden minerale oliën binnen de Gemeenschap vervoerd over zee of door pijpleidingen, dan kunnen de Lid-Staten de erkende entrepouder van verzending ontheffen van de verplichting overeenkomstig de eerste alinea een zekerheid te stellen.

De nadere regels van deze zekerheid worden door de Lid-Staten vastgesteld. De zekerheid moet in de gehele Gemeenschap geldig zijn.”;

c) lid 5 wordt vervangen door:

„5. Een erkende entrepouder van verzending of diens vertegenwoordiger kan de inhoud van de vakken 4, 7, 7 bis 13, 14 en/of 17 van het geleidedocument wijzigen om een andere geadresseerde, die een erkende entrepouder of geregistreerd bedrijf moet zijn, of een andere plaats van levering aan te geven. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van de verzender moeten hiervan onmiddellijk in kennis gesteld worden en de nieuwe geadresseerde of nieuwe plaats van levering moet onmiddellijk worden vermeld op de achterzijde van het administratief geleidedocument.”;

d) het volgende lid wordt toegevoegd:

„6. Bij het intracommunautaire verkeer van minerale oliën over zee of over de binnenwateren is de erkende entrepouder van verzending niet verplicht de vakken 4, 7, 7 bis, 13 en 17 van het geleidedocument betreffende de geadresseerde in te vullen indien deze laatste, bij de verzending van de produkten, niet definitief bekend is, mits:

- de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van vertrek te voren de verzender toestaan deze vakken niet in te vullen;
- deze autoriteiten van de naam en het adres van geadresseerde, zijn accijnsnummer en het land van bestemming in kennis worden gesteld zodra deze gegevens bekend zijn of uiterlijk wanneer de produkten op hun eindbestemming aankomen.”;

6. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 15 ter

1. Met betrekking tot de in artikel 19, lid 6, bedoelde steekproefcontroles kan de bevoegde autoriteit van een Lid-Staat de bevoegde autoriteit van een andere Lid-Staat verzoeken om opgave van informatie ter aanvulling van de in artikel 15 bis genoemde gegevens. De bepalingen inzake gegevensbescherming van Richtlijn 77/799/EEG (*) zijn op deze uitwisseling van gegevens van toepassing.

2. Indien er overeenkomstig lid 1 gegevens worden uitgewisseld en de nationale wettelijke bepalingen in een Lid-Staat voorzien in het horen van de bij de gegevensuitwisseling betrokkenen, dan kunnen die wettelijke bepalingen verder toegepast worden.

3. De voor de uitvoering van de in lid 1 bedoelde steekproefcontroles vereiste uitwisseling van gegevens geschiedt door middel van een uniform controledocument. Vorm en inhoud van dat document worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 24.

(*) PB nr. L 336 van 27. 12. 1977, blz. 15.”;

7. aan artikel 18 wordt een nieuw lid 6 toegevoegd:

„6. Het bepaalde in dit artikel is eveneens van toepassing op accijnsprodukten die onder de schorsingsregeling tussen twee in dezelfde Lid-Staat gelegen belastingentrepots worden vervoerd via het grondgebied van een andere Lid-Staat.”;

8. artikel 19 wordt als volgt gewijzigd:

a) in lid 1 wordt na de tweede alinea de volgende alinea ingevoegd:

„De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten van vertrek en van bestemming kunnen bepalen dat de in het voor hen bestemde exemplaar vervatte gegevens verzonden worden door middel van systemen voor geautomatiseerde gegevensverwerking.”;

b) in lid 2 worden na de eerste alinea de volgende twee alinea's ingevoegd:

„Niettegenstaande voorgaande bepalingen kunnen de Lid-Staten van vertrek bepalen dat een afschrift van bovenbedoeld exemplaar onmiddellijk per fax aan de verzender wordt verzonden

om een spoedige vrijgeving van de zekerheid mogelijk te maken. De verplichting tot terugzending van het origineel overeenkomstig lid 1 blijft daardoor onverlet.

Wanneer accijnsprodukten veelvuldig en regelmatig onder de schorsingsregeling in het verkeer zijn tussen twee Lid-Staten, kunnen de bevoegde autoriteiten van deze Lid-Staten in onderlinge overeenstemming toestaan de procedure voor de zuivering van het geleidedocument te vereenvoudigen door middel van een beknopt certificaat of een geautomatiseerd attest.”;

c) lid 4 wordt vervangen door:

„4. De accijnsprodukten die door een erkend entrepouthouder in een Lid-Staat worden verzonden voor uitvoer via een of meer andere Lid-Staten, mogen zich in het verkeer bevinden onder de schorsingsregeling als omschreven in artikel 4, onder c). Deze regeling wordt gezuiverd door de certificering door het douanekantoor van uitgang uit de Gemeenschap dat de produkten daadwerkelijk de Gemeenschap hebben verlaten. Dit douanekantoor moet aan de afzender het voor hem bestemde geleidedocument terugsturen.”;

9. artikel 21, lid 2, tweede alinea, wordt vervangen door:

„Onverminderd de bepalingen die zij vaststellen met het oog op een correcte toepassing van de bepalingen van dit artikel en ter voorkoming van fraude, ontduiking en misbruik, zorgen de Lid-Staten ervoor dat de merktekens geen belemmeringen voor het vrije verkeer van accijnsprodukten doen ontstaan.”;

10. in artikel 23 wordt het volgende lid ingevoegd:

„1 bis. De in lid 1 bedoelde strijdkrachten en organisaties zijn gemachtigd produkten onder schorsing van accijnzen te ontvangen uit andere Lid-Staten onder dekking van het in artikel 18 van deze richtlijn bedoelde geleidedocument, mits dit document vergezeld gaat van een certificaat van vrijstelling. Vorm en inhoud van het certificaat van vrijstelling worden volgens de procedure van artikel 24 vastgesteld.”;

11. artikel 24 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 2 wordt vervangen door:

„2. De maatregelen die nodig zijn voor de toepassing van de artikelen 5, 7, 15 ter, 18, 19 en 23 worden volgens de procedure van de leden 3 en 4 vastgesteld.”;

b) lid 5 wordt vervangen door:

„5. Naast de in lid 2 genoemde maatregelen bestudeert het Comité de kwesties die door de voorzitter worden voorgelegd op dienst eigen initiatief of op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat, en die betrekking hebben op de toepassing van de communautaire bepalingen inzake accijnzen.”.

Artikel 2

Richtlijn 92/81/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 1 wordt vervangen door:

„1. In deze richtlijn wordt onder „minerale oliën” verstaan:

- a) de produkten van GN-code 2706;
- b) de produkten van de GN-codes 2707 10, 2707 20, 2707 30, 2707 50, 2707 91 00, 2707 99 11 en 2707 99 19;
- c) de produkten van GN-code 2709;
- d) de produkten van GN-code 2710;
- e) de produkten van GN-code 2711, chemisch zuiver methaan en propaan daaronder begrepen, maar met uitzondering van aardgas;
- f) de produkten van de GN-codes 2712 10, 2712 20 00, 2712 90 31, 2712 90 33, 2712 90 39 en 2712 90 90;
- g) de produkten van GN-code 2715;
- h) de produkten van GN-code 2901;
- i) de produkten van de GN-codes 2902 11 00, 2902 19 90, 2902 20, 2902 30, 2902 41 00, 2902 42 00, 2902 43 00 en 2902 44;
- j) de produkten van de GN-codes 3403 11 00 en 3403 19;
- k) de produkten van GN-code 3811;
- l) de produkten van GN-code 3817.”;

b) lid 4 wordt vervangen door:

„4. De in deze richtlijn vervatte verwijzingen naar GN-codes zijn verwijzingen naar de versie van de gecombineerde nomenclatuur die van kracht is op 1 oktober 1994.”;

2. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 2 bis

1. Alleen de onderstaande minerale oliën zijn onderworpen aan controle en aan de voorschriften inzake verkeer van Richtlijn 92/12/EEG:

- a) de produkten van de GN-codes 2707 10, 2707 20, 2707 30 en 2707 50;
- b) de produkten van de GN-codes 2710 00 11 tot en met 2710 00 78; de produkten van de GN-codes 2710 00 21, 2710 00 25 en 2710 00 59 evenwel alleen indien zij in bulk vervoerd worden;
- c) de produkten van GN-code 2711 (met uitzondering van de produkten van de GN-codes 2711 11 00 en 2711 21 00);

d) de produkten van GN-code 2901 10;

e) de produkten van de GN-codes 2902 20, 2902 30, 2902 41 00, 2902 42 00, 2902 43 00 en 2902 44.

2. Wanneer een Lid-Staat constateert dat andere dan de in lid 1 genoemde minerale oliën als verwarmings- of motorbrandstof worden gebruikt of met het oog op een dergelijk gebruik voor verkoop worden aangeboden, aldus aanleiding gevend tot ontduiking of misbruik, stelt hij de Commissie daarvan onverwijld in kennis. De Commissie doet de mededeling binnen een maand na ontvangst aan de andere Lid-Staten toekomen. Het besluit of de desbetreffende produkten aan controle en de procedure inzake verkeer overeenkomstig Richtlijn 92/12/EEG moeten worden onderworpen, wordt genomen volgens de procedure van artikel 24 van Richtlijn 92/12/EEG.

3. De Lid-Staten kunnen alle of bepaalde bovenstaande produkten, voor zover zij niet onder artikel 2 van Richtlijn 92/82/EEG vallen, bij bilaterale overeenkomst geheel of gedeeltelijk van de controlemaatregelen van Richtlijn 92/12/EEG vrijstellen. Deze overeenkomsten hebben geen gevolgen voor de Lid-Staten die er geen partij bij zijn. Alle bilaterale overeenkomsten moeten worden meegedeeld aan de Commissie, die de overige Lid-Staten daarvan in kennis stelt.”;

3. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 7 bis

Voor verontreinigde of bij toeval vermengde minerale oliën die ter verwerking in een belastingentrepot worden aangeboden, kunnen de Lid-Staten reeds voldane accijnzen teruggeven.”;

4. artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

a) in lid 1 wordt het volgende punt toegevoegd:

„d) minerale oliën die in hoogovens met het oog op chemische reductie worden ingespoten als toevoeging aan de steenkool, die wordt gebruikt als voornaamste brandstof.”;

b) in lid 2 wordt de eerste zin vervangen door:

„2. Onverminderd andere communautaire bepalingen mogen de Lid-Staten geheel of gedeeltelijk vrijstelling of verlaging verlenen van de accijns op minerale oliën of op andere produkten die onder belastingcontrole worden gebruikt.”;

5. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 8 bis

1. De in een Lid-Staat tot verbruik uitgeslagen minerale oliën die zich bevinden in de normale reservoirs van bedrijfsmotorvoertuigen en bestemd zijn als brandstof voor deze voertuigen alsmede die in containers voor speciale doeleinden, welke bestemd zijn

voor de werking tijdens het vervoer van specifieke systemen die tot de uitrusting van deze containers behoren, worden niet in een andere Lid-Staat met accijns belast.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

„normale reservoirs”:

— de door de fabrikant blijvend in of aan alle voertuigen van hetzelfde type als het betrokken voertuig aangebrachte reservoirs, waarvan de blijvende inrichting het rechtstreeks verbruik van brandstof mogelijk maakt, zowel voor de voortbeweging van het voertuig als, in voorkomend geval, de werking van koelsystemen en andere systemen tijdens het vervoer.

Als normale reservoirs gelden ook gasreservoirs die zijn aangepast voor gebruik in voertuigen en die het rechtstreeks verbruik van gas als brandstof mogelijk maken, alsmede de reservoirs die zijn aangesloten op andere systemen waarmee die voertuigen eventueel zijn uitgerust;

— de door de fabrikant blijvend in of aan alle containers van hetzelfde type als de betrokken container aangebrachte reservoirs, waarvan de blijvende inrichting het rechtstreeks verbruik van brandstof mogelijk maakt voor de werking, tijdens het vervoer, van koelsystemen en andere systemen waarmee containers voor speciale doeleinden zijn uitgerust;

„containers voor speciale doeleinden”: alle containers die zijn uitgerust met aangepaste koelsystemen, systemen voor zuurstoftoevoer, thermische isolatiesystemen of andere systemen.”.

Artikel 3

Artikel 2 van Richtlijn 92/82/EEG wordt vervangen door:

„Artikel 2

1. De minerale oliën die onder deze richtlijn vallen, zijn:

— gelode benzine van de GN-codes 2710 00 26, 2710 00 34 en 2710 00 36;

— ongelode benzine van de GN-codes 2710 00 27, 2710 00 29 en 2710 00 32;

— gasolie van GN-code 2710 00 69;

— zware stookolie van de GN-codes 2710 00 74 tot en met 2710 00 78;

— vloeibaar petroleumgas van de GN-codes 2711 12 11 tot en met 2711 19 00;

— methaan van GN-code 2711 29 00;

— kerosine van de GN-codes 2710 00 51 en 2710 00 55.

2. De in lid 1 bedoelde codes van de gecombineerde nomenclatuur zijn die codes van de gecombineerde nomenclatuur die van kracht zijn op 1 oktober 1994.”.

Artikel 4

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 juli 1995 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 22 december 1994.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. SEEHOFER

RICHTLIJN 94/75/EG VAN DE RAAD

van 22 december 1994

tot wijziging van Richtlijn 94/4/EG en houdende tijdelijke afwijkende maatregelen voor Oostenrijk en Duitsland

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Toetredingsverdrag van 1994, inzonderheid op de artikelen 2 en 3, en op de Toetredingsakte van 1994, inzonderheid op artikel 151, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende dat de Republiek Oostenrijk op 5 september 1994 heeft verzocht om een afwijkende maatregel die is geïnspireerd op die welke met ingang van 1 april 1994 van toepassing is op de Bondsrepubliek Duitsland op grond van het bepaalde in artikel 3, lid 2, van Richtlijn 94/4/EG van de Raad van 14 februari 1994 tot wijziging van de Richtlijnen 69/169/EEG en 77/388/EEG en houdende verhoging van het niveau van de vrijstellingen voor reizigers uit derde landen en van de grenzen voor belastingvrije aankopen tijdens intracommunautaire reizen ⁽¹⁾;

Overwegende dat dit verzoek vooral betrekking heeft op de handhaving tot 1 januari 1998 van de drempel die momenteel in Oostenrijk van toepassing is op de invoer van goederen door reizigers die haar grondgebied betreden via andere landgrenzen dan die met de overige Lid-Staten of met de leden van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA);

Overwegende dat rekening dient te worden gehouden met de economische moeilijkheden die in Oostenrijk kunnen worden veroorzaakt door de bedragen van de vrijstellingen in het betrokken reizigersverkeer;

Overwegende dat evenwel dient te worden voorkomen dat de mededinging wordt verstoord ten gevolge van de toepassing van verschillende drempels bij de overschrijding van de buitengrenzen van de Gemeenschap met niet tot de EVA behorende landen; dat het van belang is dat de Bondsrepubliek Duitsland en de Republiek Oostenrijk een drempel van een zelfde bedrag toepassen op de invoer in hun grondgebied van goederen door reizigers uit genoemde landen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Artikel 3, lid 2, van Richtlijn 94/4/EG wordt vervangen door:

„2. In afwijking van lid 1 doen de Bondsrepubliek Duitsland en de Bondsrepubliek Oostenrijk voor goederen die worden ingevoerd door reizigers die het Duitse of het Oostenrijkse grondgebied betreden via andere landgrenzen dan die met de overige Lid-Staten of met de EVA-landen, dan wel, voor zover van toepassing, via de kustvaart vanuit de genoemde landen, de nodige bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 januari 1998 aan deze richtlijn te voldoen.

Deze Lid-Staten passen echter met ingang van de inwerkingtreding van het Toetredingsverdrag van 1994 een vrijstelling toe die niet lager mag zijn dan 75 ecu op de invoer door de in de vorige alinea bedoelde reizigers.”

Artikel 2

1. Onder voorbehoud van de inwerkingtreding van het Toetredingsverdrag van 1994 stellen de Lid-Staten de wettelijke, bestuursrechtelijke en administratieve bepalingen vast die noodzakelijk zijn om de onderhavige richtlijn op de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag ten uitvoer te leggen. Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op dezelfde dag als het Toetredingsverdrag van 1994.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 22 december 1994.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. SEEHOFER

⁽¹⁾ PB nr. L 60 van 3. 3. 1994, blz. 14.

RICHTLIJN 94/76/EG VAN DE RAAD

van 22 december 1994

tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG door de invoering van overgangsmaatregelen op BTW-gebied, in verband met de uitbreiding van de Europese Unie op 1 januari 1995

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Toetredingsverdrag van 1994, inzonderheid op de artikelen 2 en 3, en op de Toetredingsakte van 1994, inzonderheid op artikel 169,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende dat, behoudens de bijzondere bepalingen in bijlage XV, hoofdstuk IX, van de Akte, het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde op de datum van toetreding van kracht wordt in de nieuwe Lid-Staten;

Overwegende dat als gevolg van de afschaffing, op die datum, van de belastingheffing bij invoer en de ontheffing van belasting bij uitvoer in het handelsverkeer tussen de Gemeenschap in haar huidige samenstelling en de nieuwe Staten, alsmede tussen de nieuwe Lid-Staten onderling, overgangsmaatregelen nodig zijn teneinde de neutraliteit van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde te waarborgen en teneinde dubbele belastingheffing of het achterwege blijven van belastingheffing te voorkomen;

Overwegende dat dergelijke maatregelen in dit opzicht een antwoord dienen te vormen op problemen die vergelijkbaar zijn met die waarvoor bepalingen werden vastgesteld bij de verwezenlijking van de interne markt, op 1 januari 1993, in het bijzonder de bepalingen van artikel 28 quindecies van Richtlijn 77/388/EEG van de Raad ⁽¹⁾;

Overwegende dat douanetechnisch goederen geacht worden in het vrije verkeer van de uitgebreide Gemeenschap te zijn gebracht wanneer wordt aangetoond dat zij zich in het vrije verkeer van de huidige Gemeenschap of van een van de nieuwe Lid-Staten bevonden op het moment van toetreding; dat hieruit consequenties moeten worden getrokken, in het bijzonder met betrekking tot artikel 7, leden 1 en 3, en artikel 10, lid 3, van Richtlijn 77/388/EEG;

Overwegende dat in het bijzonder een regeling moet worden getroffen voor situaties waarin goederen vóór de toetreding onder een van de regelingen van artikel 16, lid 1, punt B, onder a) tot en met d), een regeling voor

douanevervoer met volledige vrijstelling van invoerrechten of een vergelijkbare regeling in de nieuwe Lid-Staten waren geplaatst;

Overwegende dat eveneens bijzondere bepalingen dienen te worden vastgesteld voor de gevallen waarin vóór het in werking treden van het Toetredingsverdrag een bijzondere regeling (uitvoer of douanevervoer) werd aangevraagd in het kader van het handelsverkeer tussen de huidige Gemeenschap en de nieuwe Lid-Staten of tussen deze Staten onderling ten behoeve van een vóór deze datum verrichte levering door een als zodanig optredende belastingplichtige, welke pas na deze datum zal worden voltooid,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In Richtlijn 77/388/EEG worden het volgende hoofdstuk XVI en het volgende artikel ingevoegd:

„Hoofdstuk XIV quater

Overgangsmaatregelen in het kader van de toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden tot de Europese Unie

Artikel 28 septdecies

1. Voor de toepassing van onderhavig artikel wordt verstaan onder:

- „Gemeenschap”: het grondgebied van de Gemeenschap zoals gedefinieerd voorafgaand aan de toetreding in artikel 3;
- „nieuwe Lid-Staten”: het grondgebied van de Lid-Staten die zijn toetreden tot de Europese Unie ingevolge het Verdrag ondertekend op 24 juni 1994, zoals omschreven voor elk van deze Staten in artikel 3;
- „uitgebreide Gemeenschap”: de Gemeenschap zoals gedefinieerd na de toetreding in artikel 3.

2. Wanneer goederen:

- vóór de datum van toetreding in de Gemeenschap of in een van de nieuwe Lid-Staten zijn binnengebracht, en
- sedert hun binnenkomst in de Gemeenschap of in een van de nieuwe Lid-Staten werden geplaatst

⁽¹⁾ PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/5/EG (PB nr. L 60 van 3. 3. 1994, blz. 16).

onder een regeling voor tijdelijke invoer met volledige vrijstelling van invoerrechten, onder een van de in artikel 16, lid 1, punt B, onder a) tot en met d), bedoelde regelingen of onder een vergelijkbare regeling in een van de nieuwe Lid-Staten, en

- niet vóór de datum van toetreding aan deze regeling zijn onttrokken,

blijven de bepalingen die van toepassing waren op het tijdstip dat de goederen onder deze regeling werden geplaatst van toepassing tot op het ogenblik dat de goederen aan deze regeling worden onttrokken na de datum van toetreding.

3. Wanneer goederen:

- vóór de datum van toetreding werden geplaatst onder de regeling voor gemeenschappelijk douanevervoer of een andere regeling voor douanevervoer, en

- niet vóór de datum van toetreding aan deze regeling zijn onttrokken,

blijven de bepalingen die van toepassing waren op het tijdstip dat de goederen onder deze regeling werden geplaatst van toepassing tot op het ogenblik dat de goederen aan deze regeling worden onttrokken na de datum van toetreding.

Voor het bepaalde onder het eerste streepje wordt onder „regeling voor gemeenschappelijk douanevervoer” verstaan de maatregelen voor het vervoer van goederen tussen de Gemeenschap en de landen van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA), alsmede tussen de EVA-landen onderling, zoals vastgesteld in de Overeenkomst betreffende een gemeenschappelijke regeling inzake douanevervoer van 20 mei 1987 ⁽¹⁾.

4. Met de invoer van een goed in de zin van artikel 7, lid 1, waarvan wordt aangetoond dat het zich in het vrije verkeer van een van de nieuwe Lid-Staten of in de Gemeenschap bevond, wordt gelijkgesteld:

- a) elke onttrekking, met inbegrip van een onregelmatige onttrekking, van een goed aan een regeling voor tijdelijke invoer waaronder het goed vóór de datum van toetreding werd gebracht op de in lid 2 bedoelde voorwaarden;
- b) elke onttrekking, met inbegrip van een onregelmatige onttrekking, van een goed aan hetzij een van de in artikel 16, lid 1, punt B, onder a) tot en met d), bedoelde regelingen, hetzij hiermee vergelijkbare regelingen waaronder het goed vóór de datum van toetreding werd gebracht op de in lid 2 bedoelde voorwaarden;
- c) het einde van een van de in lid 3 bedoelde regelingen, waarmee vóór de datum van toetreding werd aangevangen binnen een van de nieuwe Lid-Staten ten behoeve van een vóór deze datum onder bezwa-

rende titel verrichte levering binnen deze Lid-Staat door een als zodanig optredende belastingplichtige;

- d) elke onregelmatigheid of overtreding die werd begaan tijdens een van de in lid 3 bedoelde regelingen aangevangen op de onder c) bedoelde voorwaarden.

5. Eveneens wordt met de invoer van een goed in de zin van artikel 7, lid 1, gelijkgesteld de bestemming, na de datum van toetreding, voor het binnenland van een Lid-Staat door een belastingplichtige of een niet-belastingplichtige, van goederen die hem zijn geleverd, vóór de datum van toetreding, binnen de Gemeenschap of een van de nieuwe Lid-Staten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- de levering van deze goederen is of kon worden vrijgesteld uit hoofde van artikel 15, punten 1 en 2, of uit hoofde van een vergelijkbare bepaling in een van de nieuwe Lid-Staten;
- de goederen zijn niet ingevoerd in het binnenland van een van de nieuwe Lid-Staten of in de Gemeenschap vóór de datum van toetreding.

6. In de onder lid 4 bedoelde gevallen wordt de invoer in de zin van artikel 7, lid 3, geacht te worden verricht op het grondgebied van de Lid-Staat waar het goed wordt onttrokken aan de regeling waaronder het vóór de datum van toetreding werd gebracht.

7. In afwijking van artikel 10, lid 3, wordt de invoer van een goed in de zin van de leden 4 en 5 van onderhavig artikel verricht zonder dat een belastbaar feit plaatsvindt wanneer:

- a) het ingevoerde goed uit de uitgebreide Gemeenschap wordt verzonden of vervoerd, of
- b) het in de zin van lid 4, onder a), ingevoerde goed geen vervoermiddel is en herverzonden of vervoerd wordt naar de Lid-Staat waaruit het werd uitgevoerd en naar degene die het heeft uitgevoerd, of
- c) het in de zin van lid 4, onder a), ingevoerde goed een vervoermiddel is dat vóór de datum van toetreding onder de algemene belastingvoorwaarden van de binnenlandse markt van een van de nieuwe Lid-Staten of een Lid-Staat van de Gemeenschap werd verworven of ingevoerd en/of waarvoor, uit hoofde van zijn uitvoer, geen vrijstelling of teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde werd verleend.

Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan wanneer de datum van de eerste ingebruikneming van het vervoermiddel voorafgaat aan 1 januari 1987 of wanneer het bedrag van de belasting die uit hoofde van de invoer verschuldigd zou zijn, te verwaarlozen is.

⁽¹⁾ PB nr. L 226 van 13. 8. 1987, blz. 2.”.

Artikel 2

1. Onder voorbehoud van de inwerkingtreding van het Toetredingsverdrag van 1994 stellen de Lid-Staten de bestuursrechtelijke en administratieve bepalingen vast die noodzakelijk zijn om de onderhavige richtlijn op de datum van inwerkingtreding van dit verdrag ten uitvoer te leggen. Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op dezelfde dag als het Toetredingsverdrag van 1994.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 22 december 1994.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. SEEHOFER
